

მე-20 საუკუნის ავსტრიული ლირიკა. მასალები
ÖSTERREICHISCHE LYRIK DES 20. JAHRHUNDERTS. MATERIALIEN

 ტომი II 
BAND II

თბილისი
2006

გეორგ თრაკლი

კრებულიდან ლექსები (1913)

Rondel

დათხეულია დღეების ოქრო,
სალამოს თალხი, ლურჯი ფერები:
მწყემსს უნაზესი სალამური კვდომამ გაუქრო
დათხეულია დღეების ოქრო
სალამოს ლურჯი, თალხი ფერები.

შებინდებისას

სარკმელზე ყვავილს ისევ მიწვდა სამრეკლოს ჩრდილი
და ოქროული ცხელი შუბლი მიინავლება,
ჩამოდის წაბლის ძირას სოფლის წყარო ჭავლებად
და გრძნობ: წრფელია! ტკივილებით ღონემიხდილი.

დროული ხილი მოილია დახლზე რიგებად,
შავი კარიბჭე კრავს სივრცეებს, მკვიდრად ნაგები,
ბაღში უკრავენ, აიშლება ნელი ჰანგები
იქ, სად ნასამხრალს არიფინა შეიკრიბება.

ზღაპრების თეთრი ჯადოქარი სულს მოუოხებს,
იწივლებს ახლადაღებული თავთავი მინდვრად
და ქონში მკაცრი ყოფა თმენას იწესებს მინდად,
ძილს გაუნათებს ნავთის ლამფა ბოსელში ძროხებს.

ქუთუთო ქარის მათრობელა ჩაიკრეს ფრთებმა,
ფრთხილად გაუნდო უცხო ეტლის ვარსკვლავთა რონინს,
გამოვა ბნელი მუხებიდან ენდიმიონი
და მწუხარების საგუბართან ჩაიკრიფება.

ბოროტის სიზმარი

პირველი რედაქცია

საცხონებელმა ზანზალაკმა ჩაიწვრიალა,
მიათბობს ყვრიმალს წვრილ ვარსკვლავთა სარკმელზე მეტრფე.
გალვიძებული ბნელ დარბაზში შუქთა ფარტენით,
მოჩანს ანძები, ბაგირი და აფრა კრიალა.

ბერი, ორსული დედაკაცი... ორომტრიალი,
სად ჭიაფერი პერანგები დაფარფატებენ,
კვნესის გიტარა, ხმება წაბლი, ოქროს ნაფოტი,
ცისკენ მიიწევს სევდიანი ტაძრის პორტალი.

ცვილის ნიღბიდან იმზირება სული ბოროტი,
მიწა ხორშაკად მიაქცია, დაისი - ნაცრად,
ჩურჩულთ იპყრა კუნძულები სმენის წარმტაცმა.

ჩიტის არეულ გაფრენაში ბედს უთავბოლოდ
ეშურებიან კეთროვანნი, ქრებიან როტვით.
ბაღში კი თვალი თვალს შეხვდება, შეკრთება და-ძმა.

შემოდგომაზე

ამონთებულან ღობურებთან მზესუმზირები,
მზენათელს წყნარად მისხდომიან ავადმყოფები.
ხნულებს დამღერენ მუყაითად ქალთა რიგები,
ირგვლივ იღვრება ზართა რეკვის საამო ხმები.

მოგიყვებიან ფრინველები შორეულ ამბებს,
ირგვლივ იღვრება ზართა რეკვის საამო ხმები.
ეზო-კარიდან ვიოლინოს ჰანგები აღწევს.
დღეს ღვინომუქად იწურება ყურძნის მტევნები.

სახე კაცისა აღსავსეა ლალი ფერებით.
დღეს ღვინომუქად იწურება ყურძნის მტევნები.
ფართოდ განხვნილი დაშთენილან საცხედრები,
მზის სხივთა მიერ ნაჩუქურთმევ-ნაალერსევი.

ჩემი გული საღამოობით

საღამოჟამი ღამურების ძახილს მოუცავს.
მინდორზე როკავს წყვილი ცხენი
და წითელი ნეკერჩხალი გაბმით შრიალებს.
მეზავრს გზად ფუნდუკი აუჩნდება მოულოდნელად.
დიდებულია სურნელება კაკლისა და ახალი ღვინის.
დიდებულია: უღრან ტყეში მთვრალი კაცის მიმოხეტება.
შავ ტოტებს მიღმა სნეული ხმით რეკენ ზარები.
სახე ცვარით დაინამება.

გლები

სარკმელს სიმწვანე და სიწითლე მოეფინება.
შავად შეკვამლულ და ჭერდაბალ დარბაზში ერთგან
მოახლეები და გლებები სადილად სხედან;
პური ტყდება და გრილ კათხებში ღვინო ისხმება.

შუადღის ჟამია, მიცემული უღრმეს სიჩუმეს,
ხანად და ხანად ძუნწი სიტყვა ჩამოვარდება.
სარკმელში მოჩანს სავარგულთა მწირი ნათება
და - შორი ზეცა, ტყვიასავით მძიმე და მრუმე.

კერაზე ცეცხლი იკლაკნება და იგრიხება
და მიმობზუის ბუზთა გუნდი ერთხმა ბზუილით.
გასუსულ ქალებს მორევიათ ჩლუნგი დუმილი
და ღვივის მათი საფეთქელი, სისხლით ივსება.

ხარბად მზირალი, წააწყდება ზოგჯერ თვალს თვალი,
ძროხის ხვითქი რომ მოეფრქვევა ოთახს მსუბუქად.
მსახური ლოცვას წამოიწყებს მონოტონურად,
ხოლო კარს მიღმა თავის სათქმელს ამბობს მამალი.

და კვლავ – სათიბში, სადაც ხშირად ძრწოლაა შეიპყრობს
მათ, თავთავების ფორიაქში გამოსხვეულებს,
და გამყინავად და თანაბრად მოქნეულ ცელებს
ხმა აქვთ იმ ცელის, ერთადერთი აჩრდილი რომ ფლობს.

სიცოცხლის სული

ჩაშლა, ფოთლელს მსუბუქად რომ ჩამოაბნელებს, -
ტყეში ბინადრობს უშორესი მისი ღუმილი.
მინავლება, ვით აჩრდილი, მალე სოფელი.
დაიკოს ბაგე შავ ტოტნარში ჩუმად მეტყველებს.

მეფარება მალე მზერას კაცი ეული,
იქნებ მწყემსია, შავ ბილიკს რომ დასწრაფებია.
გამოაბიჯებს წყნარად მხეცი ხეთა ტევრიდან,
თვალი ღვთაებრივს სადაც ხედავს გაოცებული.

ლურჯი მდინარე მილივლივებს, კოხტად მარები,
მწუხრის ცა ღრუბლის გამოჩენით არის მოცული;
და იქვე - სულის მდუმარება ანგელოზური.
ნადგურდებიან წარმავალი სურათ-ხატები.

ტყისპირი

კარლ მინიხს

მრუმე წაბლნარი. ხანდაზმულები დასრიალებენ ფრთხილად უმშვიდეს
შემწუნებების ჟამს; კოხტა ფოთლები ირგვლივ მსუბუქად ჭკნება
და ხმება;

სასაფლაოზე შაში გარდაცვლილ ბიძაშვილს ტკბილად შეეხუმრება,
ანგელას ქერა მასწავლებელი თან ახლავს ახლა და გვერდს უმშვენებს.

ეკლესიების ვიტრაჟებიდან იმზერს სიკვდილის წმინდა ხატება;
თუმც სისხლისფერი ფონი სარკმელთა ქუფრია და სულს გლოვით
აღავსებს.

დღეს დაკეტილი არის კარიბჭე. მნათე განაგებს ტაძრის გასაღებს.
მოჩვენებებს კი ბაღში დაიკო შინაურულად ებაასება.

ძველ სარდაფებში ღვინო დგება და ოქროსფერი და კამკამა ზდება,
ვაშლი სურნელებს. და სიხარული ცხრა მთას იქიდან როდი ანათებს.
და მოუნუსნავთ უმაღლ ბავშვები ხანგრძლივ მიმწუნებზე ნაამბობ ზღაპრებს;
ნაზ სიგიჟესაც გამოუჩნდება ხშირად ეს ოქრო - ჭემმარიტება.

მოედინება სილურჯე, სავსე რეზედებით და ოთახებს სანთლის
შუქი ანათებს. და მორჩილთათვის უკვე მზად არის სასუფეველი.
ტყისპირს სრიალით ეშვება თავქვე კაცი მავანი, ბედი ეული;
დღე გაილია და ზღურბლზე ჩნდება ანგელოზური სიმშვიდე ღამის.

სამახსოვრო ჩანაწერების ძველ წიგნში

დამიბრუნდები, მწუხარებავ, ისევ და ისევ,
ო, მყუდროება ეული სულის.
დასასრულად იწვის ოქროს დღე.

კეთილზმოვანი, დაძირული მსუბუქ სიგიჟეს,
თვინიერად მიეცემა ტკივილს მორჩილი.
მზერა მიაპყარ! ბინდლება უკვე.

მოგვიბრუნდება კვლავაც ღამე; მოთქვამს მოკვდავი
და თანაუგრძნობს მსგავსი, მოკვდავი.

მოცახცახე შემოდგომის ვარსკვლავქვეშეთში,
ჟამთასვლის კვალად, თავი მიწყვი უფრო მძიმედ ჩაეკიდება.

გარდასახვა

მე-2 რედაქცია

ბალები, წითლად დაფერილი, შემოდგომური:
სიცოცხლე სრულად წარმოჩნდება ამ სიჩუმეში.
კაცს ყავისფერი ლერწის ღერი უჭირავს ხელში,
მისი მზერა კი ყრუ ტკივილით არის მოცული.

მწუხრზე: ნაბიჯი, შავმა მიწამ რომელიც იცის,
წითელ წიფელთა მდუმარებას უეცრად არღვევს.
ლურჯი ნადირი ცდილობს სიკვდილს მუხლმოყრით დახვდეს,
შემადრწუნებლად განილევს სამოსი მისი.

ტრაქტირის ირგვლივ ნეტარება სუფევს ნამდვილი,
მწვანე ბალახში ჩაკარგულა იერი მსმელის.
ანწლის ნაყოფი, ღვინით თრობა, ფლეიტა ნელი,
რეხედის სურნელს მიმოაბნევს ქალი ჩავლილი.

კაცობრიობა

ცეცხლოვან უფესკრულს შერჩენილი კაცობრიობა,
ბნელ, მებრძოლ შუბლთა მიმოქცევა, ცემა დაფდაფთა,
სისხლის ბურუსში მწყობრად სვლა და რკინის ზეობა,
სასოწარკვეთა და წყვდიადი მგლოვიარ თავთა:
წითელი ფული, ევას ჩრდილი და ნადირობა.
ღრუბელი, შუქით დარღვეული, ეს ზიარება.
პური და ღვინო აღსავსეა სათნო ღუმლით
და აქ თორმეტი მოციქულის არის შეკრება.
ზეთისხილის ქვეშ, ისმის ძილში მათი ყვირილი;
თომას ხელი კი ჭრილობაში ჩაიძირება.

De profundis

ველი ნამკალი, აი, სად წვიმს შავბნელი წვიმა.
ხე მოჟამული, აი, რა ღვას განმარტობით.
ქარი ავსული, აი, რაა უკაცური ქონმახების ბატონ-პატრონი.
ჰოი, რარიგად მწუხარეა საღამო ესე.

ობოლი გოგო
სოფლის პირს ტუნწად შემორჩენილ თაველს მშვიდად მიმოაგროვებს.
მწუხრის ბინდ-ბუნდში გავლებული მისი თვალეხი ოქროვანი
ბრწყინვალეებით აღივსებიან,
ზეციურ საქმროს მოუთმენლად მოელის საშო.

უკუქცევის ჟამს
ეკალ-ბარდში მწყემსებმა ნახეს
გახრწნილებამორეკნილი ტკბილი სხეული.

მე ვარ აჩრდილი, უკუნ სოფლებს მოშორებული.
ღმერთის სიჩუმეს მივირთმევი
ტყის წიაღში შობილი წყლიდან.

ჩემს სახეზე ცივმა რკინამ გადაიარა.
ჩემი გული ობობებმა დაისაკუთრეს.
აი, სხივი, ჩემს ბაგეზე რომელიც გაქრა.

ღამით, ვერან და უკაცრიელ ალაგად შთენილს,
გარს მეჯარვოდა ნაგავი და მტვერი ვარსკვლავთა.
კვლავაც გალობენ
თხილნარში ბროლის ანგელოზები.

ფსალმუნი

მე-2 რედაქცია

ედღვნება კარლ კრაუსს

აი, ნათელი, ქარმა რომ დანთქა.

აი, ტრიალი ველ-მინდორი, ნაშუადღევს რომ დატოვა მთვრალმა.

აი, ვენახი, ხრიოკი და ობობებით სავსე ხვრელებით გაშავებული.

აი, სივრცე, რძით რომელიც გადაათეთრეს.

განუტევა სული შეშლილმა. აი, სამხრეთის ზღვის კუნძული, მზის ღვთაებასთან შესახვედრად გამზადებული. ისმის დოლის ხმა. საბრძოლო ცეკვებს ასრულებენ მამაკაცები.

ხოლო ქალები ლიანებში და ყაყაოებში განაგრძობენ თეძოთა რხევას, როცა ზღვა იმდერს. ო, დაკარგული ჩვენო ედემო.

ნიმფებმა უკვე მიატოვეს ოქროს ტყეები.

სადღაც უცხოს ასაფლავებენ. მერე ჟუჟუნა წვიმა იწყება.

მიწის მთხრელად პანის ვაჟი განუცხადდებათ,

შუადღისას რომ აღუღებულ ასფალტზე სძინავს.

აი, ეზოში, ციცქნა კაბებით, გულისდამფლეთი სიღარიბით სავსე,
ბავშვები!

აკორდებით და სონატებით განმსჭვალული ოთახები.

აი, ჩრდილები, თვალისმომჭრელ სარკეებს რომ შეერევინ.

ჰოსპიტლის სარკმლებს ათბებიან მოკეთებული ავადმყოფები.

ჩვენთვის თეთრ გემს არხით მოაქვს სისხლოვანი ეპიდემია.

ვილაცის ბოროტ სიზმარეულში კვლავ აღჩნდება დაი უცნობი,

ვინც მის ვარსკვლავებს თხილნარში მცხრალად ეთამაშება.

სტუდენტი ვინმე, შესაძლოა ორეული, სარკმლით მზირალი, მას
თვალს ადევნებს.

ხოლო მის უკან გარდაცვლილი მისივე ძმა დგას, ან დაეშვება
ქვემოთ ძველი, ხვეული კიბით.
რუხი წაბლნარის სიბნელეში გაფითრდება ახალგაზრდა მორჩილის
სახე.
ბალი სალამოს დაენტქმება. ხოლო მონასტრის გალერეაში ღამურები
დაშრიალებენ.
თამაშს შეწყვეტენ კარისკაცის ბავშვები და ზეცისეულ ოქროს
ემებენ.
ბოლო აკორდი კვარტეტისა. ყრმა, თვალდავსილი, ხეივანში
ცახცახით გარბის;
მოგვიანებით, ცივ კედლებთან, საცნაურია აჩრდილი ღისა, ზღაპრებით
და ნათლიერი ლეგენდებით გარემოცული.

აი, ნავი ცარიელი, მიმწუნრზე რომ შავი არხის ღინებას მოაქვს.
ძველისძველი თავშესაფრის ყიამეთში ბოლოვდება ნანგრევები კაცობრიობის.
ბალის კედელთან გარდაცვლილი ობლები წვანან.
სიბინძურით დალაქავებულფრთებიანი ანგელოზები გამოდიან
მოჟამული ოთახებიდან.
გადაყვითლებულ მათ ქუთუთოებს წვეთ-წვეთად სდის მატლი და ჭია.
როგორიც ახსოვთ ბავშვობის დღეებს, ეკლესიასთან მოედანი ისეთივე
ქუფრი და ყრუა.
საგუბართა ვერცხლოვან ფსკერზე ოდინდელი ცხოვრებანი ჩაიქროლებენ
და მგლოვიარე წყლისკენ დაძრულან აჩრდილები შეჩვენებულთა.
თეთრი გრძნეული სამარეში თავის გველებს ეთამაშება.

განიხვნებიან მღუმარედ ღმერთის ოქროს თვალები საწამებელ
ადგილთა ზედა.

დას

სადაც გაივლი, დგება შემოდგომა და მიმწუსრის ბინდი,
ლურჯი ნადირი, რომელიც ხეებქვეშ ჟღერს,
მარტოსული ტბორი მიმწუსრის ბინდში.

ნელა ფრინველთა ფრენა ჟღერს,
სევდას ინახავს შენი თვალების რკალი,
შენი ვიწრო ღიმილი ჟღერს.

ღვთისგან ძერწილია შენი ქუთუთოთა რკალი.
ციმციმით ცდილობენ ვარსკვლავები, ვნების პარასკევის შვილო,
მონახონ ღამით შენი შუბლის ციური რკალი.

სიკვდილის სიახლოვე

მე-2 რედაქცია

ო, მწუხრი, ყრმობის უკუნ სოფლებს დაშურებული.
ტირიფების ქვეშ
მწუხარების მოწამლული ამოხვრით ივსება ტბორი.

ო, ტყე, რომელიც წყნარად დახრის თაფლისფერ თვალებს,
როცა ეულის დაჩონჩხილ ხელებს
აღტაცებულ დღეთა ძოწი ჩამოსცვივდება.

ო, სიახლოვე სიკვდილისა. ვილოცოთ. როცა
ღამე მოაწევს, გრილ ბალიშზე
საკმეველისგან გაყვითლებულ შეყვარებულთა გალეული კიდურები
მოეშვებიან.

ამინ

ძველი ოთახი – ღპობის თარეშს მინებებული;
ყვითელ კედლებზე – აჩრდილები; ბნელ სარკეებში
ჩვენთა ხელთა სპილოსძვლისფერი სევდა-ნაღველი მოიკრუნჩხება.

მკვდარ თითებს შორის იღვრებიან ნაცრისფერი მარგალიტები.
ლურჯი ყაყაჩოს
თვალებს განხვნიან სიჩუმეში ანგელოზები.

ლურჯია მწუხრიც;
ჟამი ჩვენი გადაგებისა; კვალად – აჩრდილი აზრაელის,
რუხი ბალის დამბნელებელი.

ნგრევა

როცა ზარები მეძახიან, მშვიდობით რეკენ,
ვუყურებ ცაში სიმსუბუქეს, ფრენას ჩიტების,
ჩიტები, როგორც ღრმად მორწმუნე პილიგრიმები,
სადღაც შორეთში, ჰორიზონტზე, ქრებიან შემდეგ.

დავხეტილობ შებინდების მწუსარე ბაღში,
მათ ბედისწერას მყუდროს, ნათელს დავლანდავ სიზმრად,
თითქოს ვეღარ ვგრძნობ დროს და წამებს, საათის ისარს,
ღრუბლების მიღმა მათ კვალს მივსდევ, დარჩენილს გზაში.

უეცრად ნგრევის უხეში ხმა მაკრთობს, ხელს მიშლის
და დაიჩვილებს გამიშვლებულ ტოტებში შაშვი,
წითელი ღვინო ტორტმანდება გისოსებს იქით,

როგორც ფერმკრთალი, საზარელი სიკვდილი ბავშვის,
მუქ ოწინართან რომ გასკდება ქარების წიხლით,
სუსხიან ქარში ლურჯი ტოტი ტყდება, ქედს იხრის.

ადამიანთა საბრალოობა

„ადამიანთა გლოვის“ მე-2 რედაქცია

საათი მალე – მზეზე ადრე – ხუთს ხუთჯერ დაჰკრავს,
მარტოხელა ხალხს ეუფლება უკუნის შიში,
მიმწუხრზე ბალში შეირხევა ხეების რიგი,
ლანდი ცხედრისა ფანჯარასთან შეკრთდება ამ ხანს.

ალბათ, საათი და დროება გაჩერდა ჩუმად,
მღვრიე თვალებთან სურათები ირხევა ლურჯი,
გემების რიტმში მდინარეზე ირწევა, უცდის...
და სანაპიროს გადაუფრენს ფანტომი უცბად.

და თამაშობენ გოგონები, ბრმანი, ფერმკრთალნი,
თხილნარის ბალში ჩაეხუტნენ ერთმანეთს ძილში.
და გახრწნილ ლემთან ბუზი მღერას ისევ არ იშლის,
ღელის კალთაში ატირდება ბავშვი შემკრთალი.

თითებიდან კი იღვენთება ასტრა წითელი,
ყმაწვილის ბაგე თითქოს მოჩანს ობლად და უცხოდ,
და დაფარფატებს სიმღერები ჩუმად და უგზოდ,
შავ ცხელებაში გაბნეულა პურის სურნელი.

თითქოს ჩაგესმის შემზარავი, მძაფრი კივილი.
და ჩამონგრეულ კედლებს მიღმა ჩონჩხები ცოცავს,
ბოროტი გული ხარხარებს და სპობს ლამაზ ოთახს,
და მეოცნებეს ჩაუქროლებს ძალღი სირბილით.

გამოფიჭული ბუზი ქრება და ბნელში არ ჩანს,
მკვლელს უნდა სივრცე, გაინათოს ოთახი ფერმკრთლად,
ლამის შტურმი კი ლამპიონებს ამსხვრევს და ლეწავს,
საბრალოობის თეთრ საფეთქლებს ამშვენებს დაფნა.

მწუხრის სიმღერა

სალამოჟამი რომ დგება და დაბურული ბილიკებით დავემართებით,
ჩვენს წინ ჩვენივე გაფითრებული სახეები წარმოსდგებიან.

როცა გვწყურია,
ჩვენი მწუხარე ყრმობის სიტკბოს –
ტბორის თეთრ წყლებს – დავეწაფებით.

დავდუმებულვართ, გარდაცვლილნი, ანწლის ბუჩქებში,
ნაცრისფერი თოლიების ჭვრეტად ვქცეულვართ.

მოგროვდებიან ქუფრი ქალქის თავს ღრუბლები გაზაფხულისა,
ხოლო ქალაქი ღუმს, ვით განთქმულ ღროთა მოწესე.

თვალეი დინჯად აღახილე,
ავადმყოფურ შენს ხელს ხელი როცა შევახე,
ეგე ჟამი გადავიდა დიდი ხანია.

მაგრამ როს ჰანგი, კეთილი და ბუნდოვანი, სულს ესტუმრება,
მეგობრის ლანდშაფტს შემოდგომურს კვლავაც თეთრად გამოუჩნდები.

ღამის სიმღერა

უძრავის სუნთქვა. ნადირის სახეს
გააშეშებს სილურჯე, ლურჯი ფერის სიწმინდე.
ძლიერებით აღსავსეა ღუმილი ქვაში;

ღამეული ფრთოსნის ნილაბი. სამი ლბილი ხმა
აჟღერდა ერთ ხმად. ელაი! შენი იერია,
მღუმარედ რომ დაიხრება ლურჯი წყლის თავზე.

ო! მისმიერი წყნარი სარკე ჭეშმარიტების.
მარტოსულის სპილოსძვლისფერ საფეთქელთან
დაცემული ანგელოზის ანარეკლი მოისახება.

ჰელიანი

სულის ეული დრო რომ დგება,
მშენიერია მზეზე გასვლა
და ზაფხულის ყვითელ კედელთა გაყოლებით გასეირნება.
სათუთად ისმის ბალახებში ნაბიჯების ხმა; პანის ვაჟიშვილს
სამარადისო ძილით სძინავს ამ ნაცრისფერ მარმარილოში.

მწუხრის ტერასზე თაფლისფერი ღვინით ვთვრებოდით.
ფოთლებიდან ატამი წითლად შემოგვლვიოდა;
ნელი სონატა, სიცილი ლალი.

საამოა ღამის სიჩუმე.
ხოლო ბნელ ველზე
დათქმული გვაქვს პაემანი მწყემსებთან და თეთრ ვარსკვლავებთან.

როცა მოაწევს შემოდგომა,
კორომი ჩვენს წინ მთელი თავისი სინათლით და ბრწყინვალეობით აიძრება.
წითელ კედელთა გაყოლებით ვეხეტებით მშვიდობიანნი
და მწყურვალ მზერას გავადევნებთ ფრინველთა ფრენას.
მიმწუხრზე თეთრი წყლით ივსება ფერფლის ურნები.

შიშველ ტოტნარში ზეიმობს ზეცა.
სუფთა ხელებით მოაქვს გლეხკაცს პური და ღვინო
და ნება-ნება მწიფს ნაყოფი მზით ავსებულ საკუჭნაოში.

ო, რარიგად მკაცრია და სერიოზული ძვირფას მკვდართა სახე-იერი!
მხოლოდ მართალი მზერის ძალით აღივსებიან სიხარულით მათი სულები.

უძლეველია მღუმარება განძრცვილი ბალის,
სადაც ნორჩ მორჩილს შუბლი მოურთავს ყავისფერი ფოთლის გვირგვინით
დაეწაფება მისი სუნთქვა ყინულის ოქროს.

ხელები ლურჯი წყლის სიძველეს შეერევიან
ან დაიკოთა ლოყებს ალერსით დაიცავენ ცივი ღამისგან.

ჰარმონია და სიფაქიზე აღავსებს ნაბიჯს სიკეთით სავსე ოთახებთან,
სადაც ნეკერჩხლის შრიალია და სიმარტოვე
და, შესაძლოა, ჯერაც ისმის გალობა შაშვის.

მშვენიერი და ღიადია სიბნელეში ადამიანი,
გაკვირვებული რომ მიდის და შეერხევა ნაკეთი ყოველი,
ხოლო აღისფერ ბუდეებში უხმაუროდ მოძრაობენ მისი თვალები.

მწუხრის ლოცვის ჟამს ვიდაც ნოემბრის შავ ნგრევაში დაეტანება,
ჩაიკარგება კეთრით სნეულ კედლებსა და ძველ ტოტებს შორის,
სადაც მოწესეს გაუვლია,
დანთქმულს თავისი შემლილობის სიმთა მიერ გამოცემულ მსუბუქ
ჰანგებში,

ჰოი, რარიგად ეულია აღსასრული მწუხრის ქარისა.
მომაკვდავი თავს ჩაჰკიდებს ზეთისხილის ხეთა წყვდიადში.

შემზარავია გადაგება ადამის მოდგმის.
მაშინ აღავსებს თვალხილულის ნათლიერ მზერას
ოქრო მისივ ვარსკვლავებისა.

ზარის მიმქრალი ხმოვანება სალამო ჟამს შეერევა და
ჩაიქცევიან მოედანზე შავი კედლები,
გარდაცვლილი ჯარისკაცი მოითხოვს ლოცვას.

ვაჟიშვილი გაფითრებულ ანგელოზად შეაბიჯებს
მამა-პაპის ცარიელ სახლში.

ჯერ კიდევ როდის შორს, თეთრთმიან მოხუცებთან წავიდნენ დები.
ხოლო მძინარემ სახლის კარსელში მიყრილები ნახა ისინი:
დაბრუნებულან გლოვით ლოცვის შორი გზებიდან.

ო, დების მყრალ და სიბინძურედ შესქელებულ, მატლიან თმაში
დაძირულან ვერცხლოვანი მისი ფეხები;
გარდაცვლილები გამოდიან ცარიელი სენაკებიდან.

ო, შუალამის ცეცხლოვანი წვიმების ჟამს თქმულნო ფსალმუნნო,
მოახლეები სათნო თვალებს ჭინჭრით როცა უსწორდებოდნენ;
ანწლის ბავშვური ნაყოფები
ცარიელი სამარისკენ განცვიფრებით დადრეკენ თავებს.

ნაზად გორავენ გაყვითლებული მთვარეები
ყრმის მღუღარე თეთრეულის თავს,
ვიდრე ბავშვს ზამთრის მღუმარება თან წაიყვანდეს.

ამაღლებული ბედი ქედრონს ქვემიუძღვება,
იქ, სად კედარი, უწყინარი ქმნილება, ხარობს
მამის ლურჯ წარბქვეშ.
ღამეჟამს ფარას საძოვრისკენ მიღევის მწყემსი.
ადამიანს რომ ტყეში რკინის ანგელოზი უახლოვდება,

ხოლო სხეული წმინდანისა გახურებულ ცხაურზე დნება, —
იქნებ ეს მხოლოდ ყვირილია კაცისა ძილში?

თიხის ქონმახთა გარეშემო აღისფერი ისხმება ღვინო,
გაყვითლებული ჭვავის ძნები იმღერენ და
ზუზუნებენ ფუტკრები და გადაიფრენს მდუმარედ წერო.
ხდება: ხვდებიან სალამო ხანს, ქვის ბილიკზე, მკვდრეთით აღმდგარ
მიცვალებულებს.

შავ წყლებში სჭვრეტენ კეთროვანნი თავიანთ სახეს;
ან ვარდისფერი ქედების მხრით მონაბერ, მხსნელ ქარს
მოთქმა-ვედრებით აგებებენ გასვრილ ტანსაცმელს.

გაფაციცებით მოივლიან ღამის ჩიხებს ყმაწვილქალები,
ისინი ძვირფას მწყემსს ეძიებენ.
შაბათღლეობით ქოხებიდან არე-მიდამოს ჰაეროვანი სიმღერები მოეფინება.

ყრმასაც სიმღერით მოიგონებდეთ,
სიგიჟეს მისას, თეთრ წარბს მისას, აღსასრულს მისას,
ხრწნამორევილმა თვალი ლურჯად რომ გაახილა.
ჰოი, რარივად მწუსარეა ეს პაემანი.

შავ ოთახებში — კვლავ სიგიჟის საფეხურები,
ძველგარდასულთა აჩრდილები — გაღებულ კარში,
სადაც ვარდისფერ სარკეში სჭვრეტს თავის თავს სული ჰელიანის და
თოვლი და კეთრი ედინება მისი შუბლიდან.

ცარგვალზე ჩაქრნენ ვარსკვლავები
და სინათლის თეთრი სატები.

საფლავის ძვლები ამოარღვევენ საფარველს და
ბორცვზე დუმან ჩაშლილი ჯვრები.
საკმეველის სურნელს მიმოაბნევს ალისფერი ქარი ღამისა.

ჰოი, თვალეზო, დამსხვრეულებო და შავ ხანებში დაძირულებო!
შვილიშვილის გონებას რომ მკრთალი ბინდი გარემოიცავს,
ის მოსასვლელი, უბნელესი აღსასრულის შესახებ ფიქრობს;
მის თავს ზემოთ, წყნარი ღმერთი ქვე დაზიდავს ლურჯ ქუთუთოებს.

კრამულიდან სებასტიანე სიზმრად (1915)

ბავშვობა

ანწლი, ნაყოფით დახუნძლული; ხოლო ბავშვობა
ლურჯ მღვიმეში ყუჩად მკვიდრობდა. იქ, სადაც ბილიკი განილევა,
და მოჟამული ველის ბალახის შარიშური მიმოიბნევა,
ფიქრს მოუცავს მშვიდი ტოტები; შრიალი ფოთლის,

კლდეებს შორის რომ ლურჯი წყლის ხმას გამოსცემს, სწორედ იმგვარი.
სუბუქია შაშვის გალობა. უხმოდ ჰპზერს მწყემსი
მზეს, შემოდგომის გორაკიდან ამოგორებულს.

მხოლოდ სულია ლურჯი წამი, სხვა არაფერი.
ტყისპირს აღჩნდება დამფრთხალი მხეცი, მშვიდობის ნიშნად
დადუმდებიან ძველისძველი ზარები და ბნელი სოფლები.

მოკრძალებით საცნაურჰყოფ ბნელი წლების აზრს,
მარტოდ შთენილი ოთახების კვლავ სიგრილეს და შემოდგომას.
ყრუდ ისმის წმინდა სილურჯეში მანათობელი ნაბიჯების ხმა.

გაღებული სარკმლის წკარუნი, ძლივსგასაგონი; ბორცვზე ჩაშლილი
სასაფლაო ცრემლებამდე შეძრავს დამნახველს;
ერთ ღროს მოსმენილ ლეგენდათა კვლავ გახსენება; გაცისკროვნება
მაინც სული, ჟამიდან ჟამზე,
ოდეს მხიარულ ადამიანებს და ზაფხულის ბნელოქროვან დღეებს აღიღგენს.

ჟამნი

ერთუერთის მიმართ ბნელი მზერა შეყვარებულთა,
ქერათა და მანათობელთა. დანატრებული მათი მკლავები,
გამყინავი წყვდიადის წიაღ, უსუსურად ერთვიან ერთუერთს.

ალისფერ მსხვრევას დაეტანა კურთხეულთ ბაგე. აირეკლავენ
მრგვალი თვალები გაზაფხულის ნაშუადღევის დაბინდულ ოქროს;
ნაპირებს და სიშავეს ტყისა; მწვანითმოსილ ძრწოლებს მწუხრისა;
იქნებ ფრთოსანთა გამოუთქმელ ფრენას და – სავალს
არშობილისა, უკუნ სოფელთა და მარტოსულ ზაფხულთა პირას,
და გალუული სილურჯიდან, ჟამიდან ჟამზე, გარდაცვლილი გამოაბიჯებს.

წყნარად შრიალებს პურის ყანა გაყვითლებული.
მკაცრია კაცის ცხოვრება და მოცლა არა აქვთ სოფლად გლეხთა
ფოლადის ცელებს,
დიდრონ დირეს იმორჩილებს ხურო ბეჯითად.

ალისფერს იკრებს ფოთლეული შემოდგომაზე. მოწესის სული
მშვიდად განვლის მზენათელ დღეებს; მწიფობს ყურძენი
და საზეიმო არის ჰაერი ფართოდ გაშლილ კარ-მიდამოთა.
ტკბილსურნელებენ დაყვითლული ნაყოფები; მხიარულების
წყნარი სიცილი ჩაბნელებულ სარდაფებში, მუსიკა, ცეკვა;
გარდაცვლილი პატარა ბიჭის ნაბიჯი და გარინდება დაბინდულ
ბალში.

გზად

მათ მიმწუხრის ჟამს საცხედრეში მიიტანეს უცნობი მკვდარი;
კუპრის სუნი; წითელ ჭადართა ნელი შრიალი;
ჭკის ბნელი ფრენა; საგუშაგო ჩაიბარეს ჯარისკაცებმა.
მზე მიეფარა შავ თეთრეულს; გარდასული ეს სადამო ჩვენთანაა
ისევ და ისევ.

გვერდით ოთახში და შუბერტის სონატას უკრავს.
ლიმილი მისი ერთობ სათუთად იძირება დაშრეტილ ჭაში,
რომელიც მიმწუხრს ეგებება ლურჯი ხმაურით. მოდგმა ჩვენი
რარიგ ძველია!
ბაღში ჩურჩული განიბნევა; გამოეთხოვა ამ ყომრალ ცას უკვე მავანი.
ხოლო კომოდზე სურნელებენ მწიფე ვაშლები. ბებია ოქროს
კელაპტრებს ანთებს.

რარიგ თბილია შემოდგომა! ხანმოყრილ პარკში, მაღალ ხეებქვეშ,
ნაზია ჩვენი ნაბიჯების ხმა. მკაცრია ფრიად სუმბულისდარი პირისახე
სადაამოისა.
ლურჯია წყარო შენს ფეხებთან; იღუმალებით აღსავსეა შენთა
ბაგეთა აღისფერი უსაზღვროება,
მთვლემარე ფოთლებს რომ დაჩრდილავს, ჩამოშლილი
მზესუმზირების დაბინდულ ოქროს.
დაგმძიმებია ყაყაჩოსგან ქუთუთოები, ჩემს შუბლს მიკრულნი
მისცემიან სათუთ ოცნებას.
მოაწევს ზარის სათნო ხმა და მკერდი თრთოლვით განიმსჭვალება.
ჟამს მიმწუხრისას
ჩემში ლურჯ ღრუბლად ჩამოეშვა შენი ხატება.

დამღერებული გიტარაზე, შორეული დუქნიდან რომ მომეყურება;
ველური აწლის ბუჩქები და დღე ნოემბრის, დიდი ხნის წინ გადაგებული,
სანდო ნაბიჯთა ხმოვანება მწუხრის კიბეზე; გარუხებულ დირეთა მზერა,

ღია სარკმელი, რომელსაც ტკბილი იმედი შერჩა –
ო, ღმერთო ჩემო, ეს ყოველი არის ისე გამოუთქმელი, რომ
მუხლს ვიყრი გაოგნებისგან.

რარივ ბნელია, ო, ეს ღამე! ჩემს ბაგეებზე
ჩამოქრება ალი ბრდღვიალა. სიკვდილით დუმილს დაენტქმება
შიშნეულ სულის ჰანგი ეული.
ბინძურ გუბეში ჩაეკიდოს, დაე, თავი ღვინით ძლეული!

სანახი

მე-2 რედაქცია

სექტემბრის მწუხრი; მგლოვიარედ აჟღერდება მწყემსთა ბნელი
მოძახილი
დაბინდულ სოფლად; ნაპერწკალი ხლტის სამჭედლოში.
ყალყზე დგება დამაგრული შავი ქურანი; სუბზულისდარი კულულები
გლესის ქალისა
მისი ბრდღვიალა ნესტოების მხურვალებას მინებებია.
ტყისპირს სიჩუმე ნება-ნება ენაცვლება ფურირმის ყვირილს.
ხოლო ყვითელი ყვავილები შემოდგომისა
უტყვად მიდრეკენ თავებს ტბორის ლურჯი მზერისკენ.
ხე ჩაინაცრა მეწამულ ცეცხლში; ბნელსახიანი ღამურები იწყებენ
შრიალს.

ყრმა ელისისადმი

ელის, შავ ტყეში შავი შაშვი თუ ამეტყველდა,
ნიშანია შენი სიკვდილის.
ეწაფებიან ბაგენი შენნი მთით მონადენი ლურჯი წყაროს გრილოვანებას.

სისხლად სდიოდეს, დაე, შენს შუბლს
ლეგენდები ძველთუძველესი
და უბნელესი განმარტება ფრინველთა ფრენის.

ხოლო შენ ფრთხილი ნაბიჯებით შეხვალ ღამეში,
დახუნძლულია ღამე იგი ალისფერი ყურძნის მტვენებით,
მშვენიერია მკლავთა შენთა მიმორხევა ამ სილურჯეში.

ჰანგს მიმოიღვრის ეკალ-ბარდი,
სად მთვაროვანი შენი თვალები დაბუდებულან.
ო, რა ხანია, ცოცხალთ შორის აღარ ხარ, ელის.

შენი სხეული სუმბულია,
რომელშიც ბერის ცვილის თითები დაინთქმებიან.
შავი მღვიმეა სიჩუმე ჩვენი,

საიდანაც, ჟამიდან-ჟამ, თვინიერი გამოდის მხეცი
და დამძიმებულ ქუთუთოებს ქვე დახრის დინჯად,
მიმოებნევა შენს საფეთქელს შავი ცვარ-ნამი,

უკანასკნელი ოქრო უკვე ჩაშლილ ვარსკვლავთა.

ელისი

მე-3 რედაქცია

1

სრულყოფილია მდუმარება ოქროვანი დღის.
ძველ მუხიანში
აღწილები, ელის, უმშვიდესი, მრგვალი თვალებით.

მათი სილურჯე აირეკლავს თველემარებას შეყვარებულთა.
შენს ბაგეებთან
ვარდისფერი მათი ოხვრა აღესრულება.

სალამოჟამზე მძიმე ბადეებს ეზიდებოდა წყლიდან მეთევზე.
კეთილი მწყემსი
ტყისპირისკენ მიღვენის ფარას.
მართალ არიან, ჰოი, რარიგ, ელის, შენი ყოველი დღენი.

მშვიდად ეშვება
ზეთისხილის გაშიშვლებულ გალავანთან ლურჯი სიჩუმე.
შორს ბერიკაცის ყრუ სიმღერა მიინავლება.

ნავი ოქროსი
მიმთარწევს, ელის, შენს გულს ეულ ზეცაში.

2

ნახად წკრიალებს ზანზალაკი ელისის მკერდში,
მწუხრის ჟამს,

როცა თავი მისი შავ ბალიშში ჩაიდირება.

ასკილის ბუჩქებს შეხიზნული
ლურჯი მხეცი სისხლისგან მშვიდად განიტვირთება.

განაპირებით დგას რუხი ხე
და ლურჯ ნაყოფს მიმოიფანტავს.

ნიშნები და ვარსკვლავები
მწუხრის ტბორში უხმაუროდ დაინთქმებიან.

დაზამთრებულა გორაკთა მიღმა.

ლურჯი მტრედები
უკუნ ღამეში სვამენ ელისის ბროლის შუბლიდან
მომდინარე ყინულოვან ოფლს.

საცნაურია დღენიადაგ
შავ კედლებთან ღვთის ეული ქარის წრიალი.

ჰოჰენბურგი

მე-2 რედაქცია

სახლში არაა სულიერი. ოთახებში – შემოდგომა;
მთვართნათელი სონატა და
გამოღვიძება დაბინდულ ტყის პირს.

ადამიანის თეთრი სახე მოეძალვის შენს ფიქრს ნიადაგ,
დროის და ჟამის აურზაურს მოშორებული;
მეოცნების თავს ნეტარებით დაზიდულან მწვანე ტოტები,

ჯვარი და მწუხრი;
ჟღერადს ალისფერ მკლავებს მოხვევს და გულში იკრავს მისივ ვარსკვლავი,
უპატრონო სარკმლებთან რომ დაკიდებულა.

ხოლო თრთის ბნელში უცხო ვინმე,
მერე განხვნის ქუთუთოებს და გადმოსცქერის ადამიანურს,
რომელიც ერთობ შორეულია; წინკარში ქარის ხმა ვერცხლოვანი.

სებასტიანე სიზმრად

ადლოფ ლოოსს

დელას, ყრმით ხელში, თეთრი მთვარე გზას უნათებდა,
კაკლის ხისა და ხანიერი ანწლის ჩრდილში
გაბრუება ყაყაჩოს სითხით, შაშვის ჩივილი;
და, ნება-ნება,
მისი თავისკენ თანაგრძნობით იხრებოდა წვერიანი და მშვიდი სახე,

სარკმლის წყვილადში; და ნივთთა წესრიგს,
წინაპრებისგან ნაანდერძებს,
დაქცევა ნთქავდა; სიყვარული; ოცნებები შემოდგომური.

წელიწადის ასერიგად უბნელესი დღე, მწუხარე ყრმობა,
ბავშვი რომ გრილი წყლებისკენ და ვერცხლოვანი თევზებისკენ ეშურებოდა,
სიმშვიდე, მზერა;
როცა შეშლილი შავი ცხენიდან ის ქვასავით ძირს ეცემოდა,
ჩამოდიოდა რუხ ღამეში მის თავთან მისივე ბედის ვარსკვლავი;

ან როცა დედის გაყინული ხელებიდან საღამოჟამს თავს დაიხსნიდა
და წმინდა პეტრეს შემოდგომური სასაფლაოსკენ მიმავალ გზას შეუყვებოდა,
საკუჭნაოს სიბნელეში მყიფე გვამი მშვიდად ესვენა
და ქუთუთოებს განსნიდა და მზერას მისკენ გამოიწვიდა.

ის კი პაწია ჩიტი იყო, შიშველ ტოტზე დასკუპებული,
ნოემბრის მწუხრის ხანგრძლივი ზარი,
მამის სიმშვიდე, როცა ის, ძილში, დაეშვებოდა განათებული ხვეული
კიბით.

სულის მშვიდობა. მარტოსული საღამო ზამთრის.
 მწყემსების ბნელი სახეები ძველისძველ ტბორთან;
 ყრმა – ჩალის ქონში; ო, რა წყნარად
 იძირებოდა მისი მზერა შავ ციებაში.
 ღამის სიწმინდე.

ან როცა იგი, მამის ძლიერ მკლავს მინდობილი,
 დადუმებული აღიოდა ქუფრ გოლგოთაზე
 და შებნელებულ კლდის ნიშებში
 მისივ მითიდან გადმოსული ადამიანის ლურჯი სახე ეცხადებოდა.
 ხოლო გულის ქვეშ, ჭრილობიდან მეწამული სისხლი დიოდა.
 ო, რა სათუთად ამოიმართა ბნელით მოცულ მის სულში ჯვარი.

სიყვარული; ხოლო მაშინ შავ ალაგზე თოვლი დნებოდა,
 ძველ ანწლში ღალად გროვდებოდა ლურჯი ნიავი,
 კაკლის ჩრდილში შეკრული თაღი;
 და ყრმას თავისი ვარდისფერი ანგელოზი წყნარად ეჩვენა.

სიხარული; მწუხრის სონატა აწკრიალდა გრილ ოთახებში,
 რუხ განივძელზე
 ვერცხლისფერი თოჯინიდან გამოცოცდა ლურჯი ფარვანა.

ჰოი, სიკვდილის სიახლოვე. ქვის გალაუნისკენ
 იხრებოდა უტყვად ბავშვის ყვითელი თავი,
 ხოლო მაშინ, მარტის თვეში, მთვარე ჩაიქცა.

თაღებქვეშ ღამის აკლღამისა ვარდისფერი, სააღდგომო ზარების რეკვა და ვარსკვლავების ვერცხლოვანი ხმა, –
რომ მძინარის შუბლს ბნელი სიგიჟე ცახცახით მოსწყდა.

ო, რა სიჩუმით დაეშვება, დავიწყებულზე მოფიქრალი, ქვემოთ,
ლურჯი ნაკადულის პირს, სადაც, მწუხრის ჟამს, მწვანე ტოტებში,
შავი შაშვი უცხოს უხმობდა.

როცა მოხუცი ჩონჩხადქცეულ ხელს ჩაჰკიდებდა
და სეირნობდნენ ქალაქის ჩაშლილ გალავანთან ყოველ მიმწუხრზე,
ხოლო მავან შავსამოსიანს ვარდისფერი ჩვილი მოჰყავდა.
კაკლის ხის ჩრდილში სული აღჩნდა ბოროტეულის.

ნაბიჯები ზაფხულის მწვანე საფეხურებს შეეხებიან. ო, რა წყნარად
ჩაიქცა ბაღი შემოდგომის რუხ სიჩუმეში,
ძველი ანწლის სურნელება და მწუხარება,
სებასტიანეს ჩრდილში როცა ანგელოზის ვერცხლოვანი ხმა დასამარდა.

ჭაობთან

მე-3 რედაქცია

მგზავრი შავ ქარში; ფრთხილად განფანტავს ხმელი ლელქამის შარიშური
ჭაობის დუმილს. ველურ ფრინველთა
გუნდს გამოაჩენს მოჟამული ცა;
განივი ლტოლვა ქუფრი წყლების თავს.

ფორიაქი. ჩაშლილ ქოხში
ლბობა შავ ფრთებს ააშრიალებს;
ქარში ოხრავენ სახიჩარი არყის ხეები.

მიტოვებულ ფუნდუკში – მწუსრი. შინმისაქცევ გზას უთვალთვალებს
მობალახე ფარას შეყრილი მსუბუქი სევდა;
ლამის ხატება: ჟამიდან ჟამზე ამოყვინთავენ გომბეშოები ვერცხლის
წყლებიდან.

გაზაფხულზე

უჩუმრად ჩაწვა თოვლი ბნელი ნაბიჯების ქვეშ,
ხის ჩრდილში
ფრთხილად იხსნებიან შეყვარებულთა ვარდისფერი ქუთუთოები.

მენავების ბნელ დაძახილს
ვარსკვლავი და ღამე მოსდევს ისევ და ისევ;
წყნარია და რიტმულია ნიჩბების ცემა.

აყვავდებიან ჩამოქცეულ გალავანთან ძაღვ
იები,
და ასე მშვიდად იფარება მარტოსულის საფეთქელი მწვანე ბალახით.

სადამო ლანსში

მე-2 რედაქცია

მოგზაურობა დაბინდული ზაფხულის გავლით,
გაყვითლებულ თავთავთა მიღმა. თეთრ თაღებქვეშ,
სადაც მერცხალს მიმოფრენა ეამებოდა, აღისფერი ღვინით ვთვრებოდით.

მშვენიერია: ო, სევდა და წითლად სიცილი.
მწუხრი და მწვანის ბნელი სურნელი
მოცახცახედ გვიგრილებენ აღუღებულ შუბლს.

ჩასდევნებიან ვერცხლის წყლები ტყის საფეხურებს,
ღამეჟამი და სიცოცხლე, უტყვად დავიწყებული.
მეგობარი; სოფლის გზებზე – ფოთლები უხვად.

ბერთამთაზე

მე-2 რედაქცია

შემოდგომის თელების ჩრდილში, ჩაქცეული ბილიკი რომ ქვედამართულა,
საცნაურია ფოთლოვანით შეკრულ სადგომთა და მძინარე მწყემსთა
სიშორე,
ნიადაგ თან სდევს მგზავრს სივრილის ბნელი ხატება.

ძველისძველი ზიდურის თავს – ყრმა სუმბულის ზმით,
ტყის დავიწყებულ ლეგენდათა ნელი-ნელ მთქმელი,
ხაფი ჩივილი ძმის, სნებისგან ძალამიხდილის.

ააშრიალებს მეტყველ მწვანეს მუხლი უცნობის,
ქვოვანი თავი;
ქალების ჩივილს ლურჯი წყარო ხმაურით გათქვამს.

კასპარ ჰაუზერის სიმღერა

ბესი ლოოსს

ჭეშმარიტად შეჰყვარებოდა მზე, – გორაკისკენ მობრდღვიალედ
დასწრაფებული,
ტყის ბილიკები, მგალობელი შავი ჩიტები
და სიმწვანის მხიარულება.

ხის ჩრდილში მისი ბინადყოფნა სავსე იყო მნიშვნელოვნებით,
სახე – სიწმინდით.
ცეცხლს აღუნთებდა ღმერთი გულში:
ო, ძე კაცისა!

მისმა ნაბიჯმა წყნარი ჰპოვა მწუხრზე ქალაქი;
ბაგეს მომწყდარი ბნელი მოთქმა:
ამას ვნატრობ, გავხდე მხედარი.

მაგრამ თან სდევდა ბუჩქი და მხეცი,
ადამიანთა, უთეთრესთა, დაბინდული ბალი და სახლი,
და ეძიებდა მას მკვლელი მისი.

გაზაფხული და ზაფხული და მშვენიერი შემოდგომა
მართლის, მისი წყნარი ნაბიჯი
ბნელ ოთახებში, კვლავ და კვლავ რომ ოცნება სძლევა.
მარტო რჩებოდა იგი ღამით თავის ვარსკვლავთან;

იხილა, თოვლი აცვიოდა შიშველ ტოტნარს და
ბინდით მოცული სახლის წინკარს და მკვლელის აჩრდილს.

ქვე იხრებოდა არშობილის თავი ვერცხლისფრად.

ღამით

სიღურჯე ჩემი თვალებისა ამ ღამეში ამოიწურა,
ჩემი გულის წითელი ოქრო. ო! ნათლიერი რა სიმშვიდით იფერფლებოდა.
გახვეულიყო, ჩაძირვადი, შენს ღურჯ სამოსში;
აღიბეჭდავდა აღისფერი შენი ბაგე მეგობრის შეშლას.

ბაღში

კვლავ უცნაური ხეტიალი წარსულის ბაღში,
ო, სიჩუმეა ყვავილების ჟღარის, ყვითელის...
სათნო ღმერთები დაშთენილან მწუხარებაში
და - შემოდგომის სიოქროსფრე ჩუმი სიწრფელით.
აქ ხომ მოლურჯო გუბურასთან მაღლდება მოლი
და უცაბედად დადუმდება საღამოს შაშვი,
ო, წინაპართა საფლავებთან დახარე თავი,
ჩანს დანგრეული მარმარილო... ცოტა ხნით დარჩი.

ზამთრის საღამო

მე-2 რედაქცია

როდესაც თოვლი ეცემა სარკმელს
და უსასრულოდ რეკს მწუხრის ზარი,
მრავალს გამლილი სუფრა აღაღებს,
გამშვენებული უდგას სახლ-კარი.

ვიღაც კი მიდის, მიხეტიალებს,
ბჭეს უბრუნდება წყვილიაღი გზებით,
მოწყალების ხე ოქროდ ბრიალებს,
მიწიდან ცივი წვენით ნაგზნები.

მეზავრმა შემოდგა ნაბიჯი უხმოდ,
ზღურბლის ქვამ მისი ტკივილი ივნო,
წმინდა ნათელში ტაბლასთან უხმობს
გაბრწყინებული პური და ღვინო.

სიმშვიდე და მდუმარება

შიშველ ტყეში მწყემსები მზეს ასაფლავებდნენ.
ეზიდებოდა დაძენძილი ბადით მეთევზე
გაყინული ტბორიდან მთვარეს.

ლურჯ ბროლში
სახლობს ფერმინძილი ადამიანი, ლოყით თავის ვარსკვლავს მიკვრია,
ანდა თავს სულაც ალისფერი ძილისკენ დახრის.

თუმცა, ფრინველთა შავი ფრენა კვლავ აათრთოლებს
მზირალს, და – ლურჯი ყვავილის ნათელს,
ფიქრს მისცემია ახლომყოფი მდუმარება დავიწყებულის, ანგელოზი
ჩამოშრეტილი.

კვლავ დაიღამებს მთვარენათელ ქვიანში შუბლი;
დაიკო კი მანათობელ ყრმად
გამოუჩნდება შემოდგომას, კუპრისფერ ღვინვას.

ანიფი

გახსენება: თოლიების ძახილს მოუცავს
კაცთა სევდის ბნელი ცის თალი.
შემოდგომის იფნის ჩრდილში უჩუმრად მკვიდრობ,
გორაკის მართალ წესრიგს შერთული;

კვლავ დაეშვები მწვანე წყლისკენ,
მწუხრი რომ ღვება,
სიყვარული აჟღერებული; მშვიდობით გხვდება ბნელი მხეცი,

ვარდისფერი ადამიანი. ლაჟვარდოვანი ამინდით მთვრალი,
მომაკვდავ მწვანეს ატოკებს შუბლი
და დედის მართალ მზერას აღიდგენს;
ო, რარიგ ერთვის ბნელს ყველაფერი;

მამათა
მკაცრი ოთახები, ძველი ავეჯი,
გადამთიელს მკერდს დაუმძიმებს.
ო, ნიშნებო და ვარსკვლავებო.

დიდია ბრალი დაბადებულის. ვაი, სიკვდილის
ოქროს ნიღბებო,
სულს უგრილესი ყვავილობა რომ ესიზმრება.

მთვარის ნაბიჯის მოთვალთვალე, შიშველ ტოტნარში,
უფრო და უფრო ხმას იმაღლებს ღამის ფრინველი.
ყინულოვანი ქარი იმღერს სოფლის კედლებთან.

დაბადება

მთები: სიშავე, ღუძილი, თოვლი.
ნადირობა ტყიდან წითლად მოედინება;
ო, ხავსისფერი თვალები მხეცის.

ღედის სიმშვიდე; შავ ნაძვნარში
განიხუნებიან მძინარე მკლავნი,
შუქმილეული ცივი მთვარე როცა დაჩნდება.

ო, დაბადება კაცთაგანის. კლდის ძირს ლურჯი წყლის
ღამეული ისმის ჩურჩული;
დაცემული ანგელოზი მის ხატს მზერას ოხვრით მიაპყრობს,

ყრუ ოთახში სიფერმკრთალე გამოიღვიძებს.
ორ მთვარედ
ბრწყინავს ქვადქცეული დედაბრის მზერა.

ვაი, ყვირილი ახალშობილის. ჩვილის საფეთქელს
შავი ფრთებით ეხება ღამე,
ჩამოეშვება აღისფერი ღრუბლებიდან თოვლი მღუმარედ.

აღსასრული

მე-5 რედაქცია

კარლ ბოროძის ჰაინრიხს

თეთრ ტბორს

ველურმა ფრინველებმა გადაუფრინეს.

მიმწუხრზე ჩვენი ვარსკვლავები ყინულოვან ქარს გვიგზავნიან.

გადმოიხრება ჩვენს საფლაგებზე

დამსხვრეული შუბლი ღამისა.

ვერცხლის ნავი მუხიანში მსუბუქად გვარწევს.

ისევ და ისევ რეკენ ქალაქის თეთრი კედლები.

ეკალხლართებში,

ო, ჩემო ძმაო, გზას მივიკვალავთ ბრმა ისრები შუალამისკენ.

სიყრმის ჟამს გარდაცვლილისადმი

ო, კუპრისფერმა ანგელოზმა ხის გულიდან რა სიმშვიდით გამოაბიჯა,
მწუხრის ჟამს, ლურჯად მოჭავლულ ჭასთან,
თამაში ჩვენი უცნაური სიმშვიდით რომ აღივსებოდა.
მიმოვიდოდით უხმაუროდ, შემოდგომის ლეგა სიგრილეს
მივაპყრობდით დაზაფრულ მზერას,
ო, აღისფერი სიტკბოება მწიფე ვარსკვლავთა.

იგი კი, ლურჯად მოღიმარი, უკიდევანო მღუმარებით
სავსე ბავშვობის იდუმალ ჭუპრს გამომწყვედელი,
იგი ბერთამთის ქვის საფეხურებს ჩაუყვია და გარდაიცვალა;
ხოლო მეგობრის ვერცხლოვანი და სათნო სახე
გრძნეულმა ბაღმა, ფოთლოვანმა, ძველმა ქვებმა შემოინახეს.

სიკვდილს და ხორცის მწვანედ გახრწნას უძღერდა სული,
და ტყის ფორიაქს დაერთვოდა
გულმოდგინე ჩივილი მხეცთა.
კოშკთ გამჭვირვალე სიმაღლიდან უწყვეტ ნაკადად იღვრებოდა
ხმოვანება ლურჯი ზარების.

ჟამმა ჩამოკრა, ყველა ლანდი აღაჩინა ცეცხლოვანმა მზემ,
ლპობის აჩრდილებს დაუპყრიათ მირიადი შიშველი ტოტი;
მწუხრი. გალავნის ბინდ-ბუნდიდან მოაწია შაშვის გალობამ,
სული სიყრმის ჟამს გარდაცვლილის შემოვიდა ჩუმად ოთახში.

ო, სისხლი იგი, ყელს, სასიმღეროდ შემართულს, რომ განერინება,
ლურჯი ყვავილი; ო, ღამის წიაღს შერევილი
მღულარე ცრემლი.

ოქროვანი ღრუბლები. ჟამი. ხშირად მოუხმოზ მიცვალებულს მარტო შთენილი,
და, მასთან ტკბილად მოუბარი, დაუყვები მწვანედ მჩქეფარე
ნაკადულისკენ მიმავალ ბილიკს.

მწუხრი სულისა

მე-2 რედაქცია

ტყისპირთან მშვიდად გვეგებება
ბნელი ნადირი;
გორაკზე მშვიდად ბოლოვდება მიმწუხრის ქარი,

წყდება შაშვის ხმა,
ლელიანში
შემოდგომის უნაზესი ფლექტები დადუმებულან.

შენ კი შავ ღრუბელს დაურწვევიხარ,
ყაყაჩოს წვენით დაბანგული მიმოივლი
დამეულ ტბორებს,

ვარსკვლავებით მოჭედელ ზეცას.
ისევ და ისევ, სულიერებით სავსე ღამე
დის მთვაროვანი ხმოვანებით განიმსჭვალება.

ჩამავალი მხარის სიმღერა

ჰოი, სულის ფრთებისცემა ბნელღამეული:
ოდეს მწემსები ვიყავით და ჩამობურულ ტყეთა წიაღ ვეხეტებოდით,
წითელი მხეცი, მწვანე ყვავილი და მოღუდუნე ნაკადული ოდეს კრძალვით
ქედს მოიხრიდა. ო, ჭრიჭინას პირველქმნილი ამონამღერი,
სამსხვერპლო ქვაზე მოყვავილე ბრდღვიალა სისხლი
და ტბორის მწვანე სიჩუმის თავს ხმოვანება ეული ჩიტის.

ო, ჯვაროსნულ ლაშქრობანო და მხურვალე ტანჯვანო
ხორცის. ალისფერი ნაყოფის ცვენავ
მიმწუნხრის ბალში, სადაც ერთ დროს მიმობოდნენ უმანკო ყრმანი,
ხოლო ამჟამად მეომარნი, ჭრილობათაგან და ვარსკვლავთა
სიზმართაგან თავდაღწეულნი.
ჰოი, ნათება უღბილესი, ღამის სილურჯის.

ჰოი, თქვენ, ჟამნო მღუმარების და ოქროვან შემოდგომათა,
ოდეს ალისფერ ნაყოფს ვკრებდით მოწესენი მშვიდობიანნი;
ხოლო ირგვლივ ტყეები და მთის ფერდობნი განიხარებდნენ.
ჰოი, თქვენ, ციხე-სიმაგრენო, ნადირობანო; სიმყუდროვევ მიმწუნხრისაო,
ოდეს დასაზღვრულ თვის სამყოფში მართლად ბჭობდა ადამიანი
და უტყვი ლოცვით ღვთის ცოცხალ თავს მოიხელთებდა.

ჰოი, მიწურვის მწარე ჟამი,
ოდეს შავ წყლებში გავარჩიეთ ქვოვანი მზერა.
მაგრამ ელვარედ განიხვნებიან ვერცხლოვანი ქუთუთოები შეყვარებულთა:
ერთი მოდგმის. ვარდისფერი სასთუმლის პირით მოედინება
გუნდრუკი და
მკვდრეთით აღმდგართა უტკბილესი საგალობელი.

ფერისცვალება

სალამოჟამი როცა დგება,
ლურჯი მზერა უჩუმრად გტოვებს.
თამარინდის ტოტზე გალობს პაწია ჩიტი.

ქვადქცეულ ხელებს გულზე იკრეფს
სათნო მოწესე.
მარიამს თეთრი ანგელოზი გამოუჩნდება.

საცნაურმყოფლის ჟამი თუა
ლამის გვირგვინი,
იით, გაზით და თავთავით წნული.

შუბლს რომ ვერცხლისფერ ხელებში ჩარგავ,
შენს ფეხებთან
გარდაცვლილთა კუბოები განიხსნებიაწ.

უწყინრად მკვიდრობს შენს ბაგეზე
ბნელი სიმღერის ყაყაჩოს წვენი
მთვრალი მთვარე შემოდგომისა;

ყვითელ ქვიანში წყნარად მჟღერი
ლურჯი ყვავილი.

თბილი მშრალი ქარი

მთვარენათელი ზამთრის ღამე, თვალდავსილი ჩივილი ქარში,
ყრმობა, შავ სხლტესთან ნაბიჯები წყნარად კვდებიან.
მწუხრიყამის ხანგრძლივი ზარი.
გვიახლოვდება თეთრი ღამე წყნარი ხეტებით,

ქვოვანი ყოფის ტანჯვას და ტკივილს
მობრდღვიალე სიზმრებად აქცევს,
რომ არასოდეს გაეცალოს დამპალ სხეულს მწარე ეკალი.

ღრმად ოხრავს თვლემას მიცემული სული მოშიში,

მიმომსხვრეულ ხეებს შორის ღრმად ოხრავს ქარი,
და დედისეულ ჩივილსახეს რწევა მოიცავს
ამ მღუმარე მწუხარების

მარტოსულ ტყეში; ღამეები,
სავსენი ცრემლით, ცეცხლოვანი ანგელოზებით.
ჩონჩხი ბავშვისა, ვერცხლისფრად რომ მიეფშვნება შიშველ გალაფანს.

მეზავრი

მე-2 რედაქცია

ისევ და ისევ, თეთრი ღამე იმ გორაკზე ჩამოისვენებს,
სადაც ალვის ხე ვერცხლოვანი ხმოვანებით გამორჩეულა,
ვარსკვლავნი და ქვანი სუფევენ.

მოეთაღება მთის ნაკადულს მთვლემარე ხიდი,
ასდევნებია ყრმას მკვდრის ხატი,
ვარდისფერი უღრანების ნამგალა მთვარე

და ლოცვად შემდგარ მწყემსთა სიშორე. ძველ ქანებს შორის,
ბროლის თვალებით გადმოიმზერს ირგვლივ გომბეშო,
მოყვავილე ქარი იღვიძებს, მკვდრისმსგავსის ფრთოსნურ ხმას და
ნაბიჯს
წყნარად მოსავს ტყეში სიმწვანე.

მეხსიერებას ხეს და ნადირს წარმოუდგენს ეს ყოველივე. ხავსის
ნელი სვლა;
და მგლოვიარე წყლებში ელვარედ დანთქმული მთვარე,
ელვარედ რომ იძირება მწუხარე წყლებში.

ის ბრუნდება და დაწრიალებს მწვანე ნაპირთან,
შავი გონდოლის რწევა მსჭვალავს ქალაქს ჩაქცეულს.

კარლ კრაუსი

ჭეშმარიტების დიადი და თეთრი მოწესე,
ხმა უწმინდესი, რომელშიც უფლის სუნთქვა სუფევს ყინულოვანი,
განრისხებული ჯადოსანი,
ხოლო ცეცხლოვან სამოსელქვეშ – მეომრის ლურჯი აბჯრის
ჟღერიალი.

დადუმებულთადმი

ო, სიგიჟე დიდი ქალაქის, სადაც მწუხრის ჟამს
შავ კედელთან სახიჩარი ხეები სდუმან,
ვერცხლისფერ ნილას შეხიზნული ავი სული ირგვლივ მზერას
მიმოატარებს;
ნათელს, მაგნიტის მატრახიანს, განაძევებს ქვოვანი ღამე.
ო, დასაძირად განწირული ხმოვანება მწუხრის ზარების.

აი, მეძავი, ყინულოვანი ძაგძავით რომ დაბადებს მკვდარ ბავშვს.
ეშმაკეულით ჰყრობილი სახე უფლის რისხვით გაიროზგება;
დამამსხვრეველი მწვანე თვალთა, – ალისფერი ჭირი, შიმშილი.
ო, როცა ოქრო საზარი ხმით დაიწყებს ხარხარს.

მაგრამ ადამის ყური მოდგმა უკუნ მღვიმეში სისხლისგან მშვიდად
თავისუფლდება,
და უმტკიცესი ლითონისგან მხსნელ თავს აღუღებს.

ვნება

მე-3 რედაქცია

მწუხრის ბაღში რომ ორფეოსი მკვდარს დაიტირებს
და ირგვლივ ჰანგი ვერცხლისფერი მიმოიღვრება,
ვინ ხარ შენ, მაღალ ხეთა ჩრდილქვეშ განსვენებულო?
იგლოვს ლერწამი შემოდგომის
და ლურჯი ტბორი,
მწვანე ხეებქვეშ სულის მლაფავი,
ღის აჩრდილის ფრთხილი გუშავი;
ბნელით მოცული სიყვარული
ველური მოდგმის,
ღღის ძალა ოქროს საცერში რომ ააჩხრიალებს.
სიმშვიდე ღამის.

იქ, სად უღრანი ნაძვნარია,
წყვილი მგელი სისხლს ურევდა
ქვოვან ალერსში; ბილიკის თავს
ოქროვანი გაქრა ღრუბელი,
მოთმინება და მღუმარება ბავშვობის ჟამის.
ისევ და ისევ დაჩნდება მკვდარი
ტრიტონის ტბორთან,
სინაზით სავსე, სუმბულისებრკულულიანი.
ღე, საბოლოოდ ჩამოიმსხვრეს ეს გრილი თავი!

რამეთუ მიწყვი თანამდევია ლურჯი მხეცი,
მომზირალი მწუხრის ხეებქვეშ,
ამ ბნელ ბილიკთა
მოთვალთვალე, შეძრული მერე ღამეულ კეთილხმოვანებით,
ნაზი სიგიჟით;

ან, სულაც, ისევ ხმოვანებდა
ქვოვან ქალაქში,
მომნანიებლის გრილ ფენებთან,
საკრავი, სავსე ბნელი ექსტაზით.

სიკვდილის შვიდი საგალობელი

ცისფრად ბინდდება გაზაფხული; წყალს დახარბებულ ხეთა ტოტებში
წყვდიადი დაძრწის დაისის და დასასრულის ჟამს,
შავი შაშვის სათნო ჩივილს ყურმიპყრობილი.
ღამე - მღუმარედ მანათობელი; მხეცი, სისხლისგან განლეული,
გორაკზე რომ ნელა ეცემა.

მიმოირწევა სველ ჰაერში მოყვავილე ვაშლის ტოტნარი,
გამოხლართული, თავს ვერცხლისფრად ითავისუფლებს,
ღამეულ თვალს ნება-ნება გარდაეცვლება; ცას მომწყდარი ვარსკვლავები;
უნაზესი გალობა ყრმობის.

შავი ტყისკენ მოჩვენებად დაეშურა ძილსმიცემული,
და ლურჯი წყარო მიწას გაბმით ჩაჰბუტბუტებდა,
როგორ ამაღლდნენ გაფითრებული ქუთუთოები
თოვლითფენილი მისი სახიდან;

და ბუნაგიდან
წითელი მხეცი განდევნა მთვარემ;
ქალების ბნელ გვრინს სული ოხვრით ამოუვიდა.

თეთრი უცხო
საკუთარი ვარსკვლავისკენ მოელვარედ იწვდიდა მკლავებს;
მკვდარმა ღუმილით დაუტევა ჩაშლილი სახლი.

ო, ადამის ძის ლპობადი სახე; გაყინული ლითონისგან ჩამონაკეთული:
ღამე და შიში დაძირულ ტყეთა,
მხეცის ველური სამკვიდრებლის;
საამური ქარი სულისა.

ის შავი ნავით მიჰყვებოდა
ალისფერი ვარსკვლავებით სავსე დინებას, და იხრებოდა
ამწვანებული ტოტნარი მისკენ, მშვიდობის ნიშნად,
ვერცხლოვანი ღრუბლის ყაყაჩო.

ზამთრის ღამე

თოვლი მოვიდა. შუაღამე როცა გადავა, ალისფერი ღვინით გამოძთვრალ ადამიანთა ბნელ გარემოცვას და მათი კერის წითელ ცეცხლს ტოვებ. ო, უკუნეთი!

შავი ყინვა. მკაცრია მიწა, სიმწრის სუნი მოიცავს ჰაერს. ავს მოასწავებს, როცა შენი ვარსკვლავები იხურებიან.

რკინისგზის ყრილზე ქვადქცეული ნაბიჯებით მძიმედ მავალი, მრგვალი თვალებით, ჰგავხარ ჯარისკაცს, შავ სანგარზე მოიერიშეს. წინ!

უმწარესი თოვლი და მთვარე!

წითელი მგელი, ანგელოზი რომელსაც ახრჩობს. შენი ფეხები ისე, როგორც ლურჯი ყინული, ჩხრიალებენ სიარულისას, ხოლო სახეზე შეგყინვია გლოვითა და ქედმაღლობით სავსე ღიმილი და შენი შუბლი ფერმიხდილა ავხორცი ყინვით;

ანდაც მღუმარედ დაიხრება ქოსს შეხიზნული დარაჯის ძილის მიმართულებით.

ბევრისმზიდავ მხრებს ცეცხლით მოსავს ვარსკვლავთა სფერო და ღმერთის ძერებს დარჩენიათ საძიძვნად შენი ლითონის გული.

ო, ქვის გორაკი. ჩუმაღ ღღვება და ავიწყდებათ ვერცხლისფერ თოვლში ჩარჩენილი გრილი სხეული.

შავია ძილი. ყინულზე ყური დიდხანს მისდევს ვარსკვლავთა ნაგზევს.

გალვიძებასთან ერთად სოფლად ზარები რეკდნენ. აღმოსავლეთის კარიბჭიდან ვერცხლოვანი ნაბიჯებით მოდიოდა ვარდისფერი დღე.

განსაწმენდელი

შემოდგომის გალავნებთან, აჩრდილები
გორაკის თავს მოწკრიალე ოქროს ეძებენ,
გამხმარ ჭადართა სიჩუმეში
მგლოვიარე მწუხრის ღრუბლები.
ბნელ ცრემლებს აფრქვევს ეს დრო,
წყევლა, როცა გული მეოცნებისა
წითელი მწუხრის სიალისფრედ ჩამოღვარულა,
აკვამლული ქალაქის სევდა;
უცხოს, გზად მავალს,
ოქროს სიგრილე მიეწევა სასაფლაოდან,
ასღევნებოდეს თითქოს ჩრდილში მყიფე ცხედარი.

წყნარად ჩამორეკს ქვის შენობა;
ობოლთა ბალი, ჰოსპიტალი ბნელით მოცული,
ხოლო არხში – წითელი ნავი.
წამოდგებიან მეოცნებელ, წყვილიად კი ქვე დასცემს მყისვე
ხრწნამორევილ ადამიანებს
და კუპრისფერი კარიბჭიდან
ანგელოზები გამოდიან ცივი შუბლებით;
სილურჯე, დედის სიკვდილის ზარი.
მის გრძელ თმებს შორის
ცეცხლოვანი მიგორავს თვალი, დღემრგვალი და
მიწის ტანჯვა უდასასრულო.

გრილ და უაზრო ოთახებში
ლპება ავეჯი, დაჩონჩხილი ხელებით ეძებს
სილურჯის წიაღ
არაწმინდა ბავშვობა ზღაპრებს,
კარს და ზანდუკს ქონიანი ვირთხა შემოდრღნის,

გულს

აშეშებს თოვლის სიჩუმე.

ხოლო შიმშილის ცეცხლოვანი შეჩვენებები

ექლებად იბნევიან მძაღუ ყომრალში,

კუპრისფერი ხმლები სიცრუის,

დაიხურაო თითქოს მძიმედ რკინის ჭიშკარი.

მზე

ყოველდღიურად გორაკს თავზე ყვითელი მზე წამოადგება.
მშენიერია ტყე, ბნელი მხეცი,
აღამიანი; მონადირე ან სულაც მწყემსი.

მწვანე ტბორში გაბრწყინდება თევზი ალისფრად.
წყნარად მიცურავს ლურჯი ნავი მეთევზისა
ცარგვალქვეშეთში.

მწიფს ნება-ნება ვაზი, ხორბალი.
კვლავ შემართულან სიკეთე და ბოროტება,
დღე რომ ფრთხილად მიიდრიკება.

როცა ღამდება,
ზეაწევს დინჯად მგზავრი მძიმე ქუთუთოებს;
მზე პირქუში ხეობიდან ამოირღვევა.

დატყვევებული შაშვის გალობა

ლუდვიგ ფონ ფიკერს

ბნელი სუნთქვა – მწვანე ტოტებში.
ლურჯი ყვავილი ეფინება ეულის
სახეს, ოქროსფერ ნაბიჯს,
სულისმდაფავს ზეთისხილის ქვეშ.
ღამე მთვრალ ფრთებს ააშრიალებს.
მორჩილება კი რა სიწყნარით იღვრება სისხლად,
ნამი, რომელიც ნელ-ნელა და წვეთ-წვეთად სდის ქაცვს, მოყვავილეს.
შემოჭდობია დამსხვრეულ გულს
თანაღმობა ელვარე მკლავთა.

ზაფხული

მწუხრის ტყეში მიჩუმდება
გუგულის გვრინი.
დაიზიდება მძიმედ თაველი,
ალისფერი – იქვე – ყაყაჩო.

გორაკის თავს იმუქრება
შავი ავდარი.
მინდვრად
ჭრიჭინას ძველი სიმღერა აღესრულება.

ალარ შრიალებს
წაბლის ფოთოლი.
საცნაურია შენი კაბის შარიშური
ხვეულ კიბეზე.

ბნელ ოთახში –
ოდენ სანთლის მკრთალი ციალი;
მას კერცხლოვანი ხელი
აქრობს;

უვარსკვლავო, ქარმშვიდი ღამე.

წელიწადი

ბავშვობის ბნელი მდუმარება. ამწვანებულ იფნის ხეებქვეშ,
ძოვს მორჩილება მოლურჯო მზერის. ოქროს ღუმილი.
სიბნელეს იის სურნელება ალაფრთოვანებს; დაისის პირზე
თავთავის რწევა, მარცვლები და ოქროსფერი ჩრდილები სევდის.
ძელს შემოკაფავს ხურო; მიმქრალ არემარეში
იღვწის წისქვილი; მწვანე თხილნარში ალისფერი ბაგე მრგვალდება,
წითლად იხრება კაცთაგანი მდუმარე წყლისკენ.
შემოდგომას, და ტყის სულს, კვლავაც მშვიდობა მსჭვალავს;
მარტოსულს თან სდევს
ოქროს ღრუბელი, შვილიშვილის შავი აჩრდილი.
ქვოვან ოთახში – დაისის დრო; ჟამმოთეულ კვიპაროსებქვეშ,
წყაროსთან, ცრემლის ღამეული სურათები მოგროვებულან;
ამოცისკრების ოქროს თვალი, დასასრულის ბნელი გაძლება.

დაისის მხარე

მე-4 რედაქცია

ელზე ლასკერ-შულერს, მოკრძალებით

1

ლურჯი მღვიმიდან,
როგორც მკვდარი, გამოდის მთვარე,
და ქვოვან ბილიკს
მირიადი ყვავილი აწვიმს.
ვერცხლოვანია სნეულების ტირილის ხმა
მწუხრის ტბორის პირს.
შავი ნავი დაუგდიათ და
სიკვდილი წყალში უპოვნიათ შეყვარებულებს.

ხოლო კორომზე, სუმბულთა შორის,
ელისის ფეხის ხმა-წკრიალი იღვრება და
მუხიანში იკარგება ჟამიდან ჟამზე.
ჰოი, ყრმის სახე,
ბროლის ცრემლთაგან
და ღამეულ აჩრდილთაგან ჩამონაკეთული!
მარადცივი საფეთქელი
კბილცეცხლოვანი ელვის ძალით
ინათებს კვალად,
მწვანე ქედებს
გაზაფხულის ავდარი როს დაეუფლება.

2

სავსე არიან რაოდენი ჰაეროვნებით
ჩვენი სამშობლოს მწვანე ტყეები,
და – ჩამოქცეულ კლდეთა ფერხითით
დამსხვრეული ბროლის ტალღები;
ძილი მოთქმად გადაგვკცეოდა;
ეკლოვან სხლტეთა გაყოლებით
მგალობელნი სეირნობენ
მწუხრის ზაფხულჟამს,
ვენახთა შორით ფენილი ნათლის
წმინდა სიმშვიდეს აღუვსია ნაბიჯი მათი;
აი, ჩრდილები – მგლოვიარე არწივები –
ყინულოვან სტომაქში ღამის.
ნაზად აშუშებს
სევდის აღისფერ ჭრილობებს მთვარე.

3

ჰოი, თქვენ, დიღო ქალაქებო,
ქვით ნაშენო
ვაკემიწებზე!
ასე კაცი უსამშობლო
მღუმარედ მისდევს,
სახეჭუფრი, ქარის დინებას,
ბექს შეფენილ შიშველ ხეთა რიგს.
თქვენ, ყოველგან მომაკვდავო მდინარეებო!
ოდეს დაისის საშიშ წითელს
აღმოვაჩინთ ავდრის ღრუბლებში,
უსაშველო აგვიტანს ძრწოლა.

დასაღუპად განწირულო, ჰოი, ხალხებო!
უძღურ ტაღლებად მიმსხვრეული
ღამის ნაპირთ,
ვარსკვლავები, ჩასაქცევად განწირულები.

სულის გაზაფხული

ამოყვრება ძილში; ქარი ეხეტება შავბნელ ჩიხებში,
გამეფებულა გაზაფხულის ლურჯფეროვნება მსხვრევედ ტოტნარში
და აღისფერ ნაშში ღამისა, ვარსკვლავები ქრებიან ირგვლივ.
მდინარეს მწვანე ბინდი მოსავს, ვერცხლისფერი – ძველ ხეივნებს,
ქალაქის კოშკებს. ო, ნაზად თრობა
დარწეულ ნავში და შავი შაშვის ბნელი ძახილი
ბავშვურ ბალებში. საჩინოდება ვარდისფერი მარმაში უკვე.

წყლების ხმაური საზეიმო. ო, მინდვრიანი ნაპირების სველი ჩრდილები,
მხეცის ნაბიჯი; და სიმწვანე, ტოტნარი სისხლად ჩამომდინარე
არხევს ბროლის შუბლს; მანათობელ ნავს.
წყნარად ხმოვანებს მზე ვარდისფერ ღრუბლებში, ბორცვთან.
ღიდ არს სიჩუბე ნაძვარისა, მდინარის ნაპირს მოჯარული მკაცრი ჩრდილები.

წმიდა არს! წმიდა! სად ჰგებენ ბილიკები სიკვდილსაშიში,
ღუმილის რუხი ქვიანი და სიპები ღამის,
უამრავი მშფოთვარე ჩრდილი? მზის უფსკრული, მანათობელი.

როცა გპოვებდი, დაო, ეულ ველობზე
ტყისა, და იყო შუადღე, დიდი იყო ღუმილი მხეცის;
სითეთრე ველურ მუხის ძირში, და ვერცხლისფრად ყვაოდა ქაცვი.
ძლევამოსილი სიკვდილი და – მომღერალი კოცონი გულში.

ბნელად განბანენ წყლები თევზთა მშვენიერ თამაშს.
გლოვის საათი, მზის უტყვი მზერა;
უცხნა სული დედამიწაზე. რარიგ სულისად ჩამობინდდება
ჩამოშლილ ტყეთა თავზე სილურჯე და სოფელში
ბნელი ზარის ხანგრძლივი რეკვა; პროცესია დადუმებულთა.
წყნარად ყვავილობს მურტი მკედრის თეთრ ქუთუთოებზე.

წყნარია წყლების ხმიანობა მოწურვილი ნაშუადღევის ჟამს
და მივარდნილი ადგილები ბნელად მწვანობს ნაპირებზე, აღსავსეა
ვარდისფერი ქარი სილადით.
მწუხრის გორაკზე – ძმის გალობა უსათუთესი.

ბნელში

მე-2 რედაქცია

დადუმებულია სული ლურჯი გაზაფხულისა.
დაისის ჟამის სველ ტოტებქვეშ
მოყვარულის შუბლი დანთქა ციებ-ცხელებამ.

ო, როცა ჯვარი გამწვანდება. ბნელ საუბარში
ერთურთი იცნეს კაცმა და ქალმა.
ჩამოშიშვლებულ გალაგანთან
მოხეტიალე ეულს მისი ვარსკვლავები ასდევნებთან.

ტყის მთვართნათელ ბილიკთა თავზე
დავიწყებული ნადირობის
ეკალ-ბარდი დაიდრიკა; ჩამოშლილი კლდეებიდან
ჩაიმსხვრევა სილურჯის მზერა.

მიცვალებულის გალობა

კარლ ბოროძოის ჰაინრიხს

ჰარმონით აღსავსეა ფრთოსანთა ფრენა. შეგროვებულან მწვანე ტყეები
დადუმებულ ქოხთან მიმწუხრზე;
შვლის ბროლიადი საძოვრები.
წყვიდადის ძალით დაცხრებიან ნაკადულის დუღუნი და სველი ჩრდილები,

ყვავილები, საამოდ რომ ხმოვანებენ ქარში ზაფხულჟამს.
ფიქრსმიცემული კაცის შუბლი უკვე ბინდით გარემოცულა.

ხოლო მის გულში ლამპარი კრთის, დიდი სიკეთე,
და – ნადიმი მშვიდობიანი; რადგან წმინდაა პური და ღვინო,
უფლის ხელით მოწოდებული; უტყვად მოგაპყრობს დამესავსე თვალებს
შენივ ძმა, ეკლიანი ყარიბობით ღონემიხდილი.
ო, ბინადყოფნა, განმსჭვალული ღამის სილურჯით.

და ძღუმარება გარდასულთა აჩრდილებსაც სიყვარულით ჩაიკრავს გულში,
იმ დიდი გვარის მობრდღვიალე ტანჯვებს და ქვითინს,
ღვთისმოსავი, მარტოდშთენილ შვილიშვილს რომ შემკვიდრებია.

ქვადქცეულ ზღურბლზე, წამებული
სიგიჟის შავი წუთებიდან კვლავ ელვარედ გამოფხიზლდება,
და ძლევიტ მსჭვალავს სილურჯე და შემოდგომის დასასრული,
გაბრწყინებული,

მშვიდი სახლი და ტყის ლეგენდები,
მიჯნა და წესი და მთვარიანი ბილიკები განსვენებულთა.

ბრენერ-ში გამოქვეყნებული ლექსები (1914/15)

ჰელბრუნში

მიმწუხრზე კვლავაც ლურჯი მოთქმის კვალში ჩადგომით
გორაკთან, ტბორთან გაზაფხულისა –
როცა მის თავზე ირწეოდნენ აჩრდილები დიდი ხნის წინ აღსრულებულთა,
აჩრდილები ეკლესიის წინამძღოლთა, ძვირფას დედათა –
ყვავილებს მათსას, მართალ იებს
მწუხრის მიწა მოურთავთ უკვე, და მირაკრაკებს ლურჯი წყაროს
ბროლის ნაკადი. ასე სულისად მწვანდებიან
მუხები მკვდრების დავიწყებულ ბილიკთა თავზე,
ტბორის თავზე – ოქროს ღრუბლები.

გული

თეთრი იყო ტყეთა წიაღ ველური გული;
ო, ბნელი შიში
სიკვდილისა, რუხ ღრუბლებში
ოქრო ასე გარდაცვლილიყო.
ნოემბრის მწუხრი.
სასაკლავოს დაფრენილ კართან
იდგა ღარიბი ქალების გროვა;
კალათებში
იყრებოდა მყრალი ხორცი და შიგნეული;
წყეული ხარკი!

დაისის ლურჯ მტრედს
მშვიდობა არ მოუტანია.
საყვირთა ბნელი ხმოვანებით
იყო აღსავეს თელების
სველი ოქროს ტანები.
ნაკუწებად ქცეული დროშა,
ახრჩოლებული სისხლის სუნად,
რამეთუ სასტიკ
მწუხარებაში ჩაძირულა კაცი მავანი.
ო, რკინის დრონი
ღამარხულან სიწითლეში მიმწუხრის ჟამის.

გაფითრებული მთვარით მოსილი
ყმაწვილქალის
ოქროს სახე
დაჩნდა ბნელი სახლის კარსელში,
იქვე — გლეხკაცის კარ-მიდამო შემოდგომური.
ღამის ქარიშხლით გადატეხილი შავი ნაძვები,
მოდრეკილი მათი სიმტკიცე.
ო, გული,
თოვლის სიგრილეში მინავლული მისი ციმციმი.

ძილი

მე-2 რედაქცია

დაწყველილნო ბნელნო შხამნო
და თეთრო ძილო!

ეს უჩვეულოდ უცხო ბალი
დაბინდულ ხეთა

აღსავსე არის გველებით და ფარვანებით,
ობობებით და ღამურებით.

არაქაურო! დაკარგული შენი ჩრდილი
მეწამულში მიმწუხრის ჟამის,

ბნელი კორსარი

მლაშე ზღვაში უბედობისა.

მიმოეშალნენ ღამის ქობას თეთრი ჩიტები
ფოლადით ნაგებ

და ჩაქცეულ ქალაქთა თავზე.

აკლარი

ველურო მთებო, ამაღლებულ
მწუხარებავ არწივებისა.
ოქროს ღრუბელი
დაფენია კლდეთა უდაბნოს.
ყოვლისდამთმენი სიმშვიდეა საცნაური სუნთქვაში ფიჭვთა,
კუპრისფერ კრავთა, უფსკრულის თავზე,
მეყვსეულად სადაც სილურჯე
უცნაურად დადუმებულა,
უღბილესი ზეილი ბაზთა.
ზურმუხტისფერი, ო, ყვავილი –
ო, მღუმარება.

მთის ნაკადულთა ბნელი სულები
გულს ზღაპრულად შეძრავენ და შეაშფოთებენ,
სრული წყვილიადი,
ხეობას რომ თავს დაატყდება!
გზასაცდენილი
თეთრი ხმები საშიშ ჭიშკრებთან,
მიმორღვეულ ტერასებთან,
ძალმოსილი რისხვა მამათა, გვრინი
დედათა,
ყმაწვილკაცის საომარი ოქროს ყიჟინა
და არშობილის
გაუხეღელ თვალთა გოდება.

ჰოი, ტკივილო, ცეცხლოვანო გამოხედვა
დიადი სულის!
ცხენების და საზიდრების
შავ ჯგლეეთაში გაბრწყინდება

საზარელი ელვა ვარდისფრად
და აჟღერებულ ფიჭვნარში ქრება.
ხოლო ამაყ თავს
მიმზიდველი სიგრილე მოსავს,
მოვარვარე მწუხარება
გამწყრალი ღმერთის.

ძრწოლავ, შავო და შხამიანო
გველო, მტვრად იქეც სიპ ქვიანებში!
მოწყდება ცრემლთა
ნიაღვარი და დაქანდება,
ქარიშხალი-თანაგრძნობა,
საცნაური მუქართ სავსე მეხთატეხაში
თოვლით მოსილ მწვერვალთა ირგვლივ.
ცეცხლი
ნათელყოფს დაფლეთილ ღამეს.

სალამო

მღუმარე ტყეებს
გარდაცვლილ გმირთა სახეებით
ალავსებ, მთვარევ;
შეყვარებულთა მორცხვი ალერსით,
ხრწნადი კლდეების შემომჯარველ
სახელოვან დროთა ჩრდილებით
მიმოავსებ,
ნამგალა მთვარევ;
ლურჯად ინათებს ქალაქის მხარე,
სადაც ცივი და ავბოროტი საცხოვრისი გაუმართავს
ხრწნამორევილ გვარს,
და თეთრ შვილიშვილს
განუშზადებს უკუნ მომავალს.
მთვარისშთანმთქმელო, ჰოი, ჩრდილებო,
სუნთქვა თქვენი ხომ
მთის ტბის მხოლოდლა
შიშველ კრისტალს დაეწაფება.

ღამე

მე შენ მოგიძღვნი ამ სიმღერას, ო, ნაპრალო პირველყოფილო,
თქვენ, მთებო,
ღამის ქარიშხლებით თავმოყრილებო;
მრუმე კოშკებო,
აღსავსენო ჯოჯოხეთის გამოხედვებით
და ცეცხლოვანი ცხოველებით
და უხეში გვიძრით, და ნაძვით,
ბროლის ყვავილით.
შენ, უსასრულო წამებაო,
ღმერთს რომ ეძიებ,
შენ, სათნო სულო,
გამწყვრალ ფიჭვნარს და
ჩანჩქერს სუნთქვით დაწაფებულს.

ირგვლივ ოქროსფრად აენტება
ცეცხლი ღრუბელთა.
ხოლო შავ კლდეებს
ქარიშხალი,
შეშლილი და სიკვდილნასვამი –
მყინვარის
ტალღა ულურჯესი –
ჩამოემზობა,
ველს მოედება უძლეველი ზარის ქუხილი:
ჩირაღდნები და წყევლა-კრულვა,
ავხორცობის
ბნელი თამაში,
ქვადქცეული თავი
ზეცას შეჭიდებია.

ნალველი

უძლეველი ხარ, ბნელო პირო
შინაგანისა, შემოდგომის ღრუბლებისგან
ნაძერწო სახევ,
მწუხრიჟამის ოქროს სიმშვიდის;
მწვანედ კვდომადი მთის მდინარე
დამსხვრეულ ფიჭვთა
აჩრდილების სამეუფოში;
სოფელი,
ლბილად განლევადი ლეგა ხატებად.

შავი ცხენები ჯირითობენ
დანისლულ ველზე.
ჯარისკაცებო!
ქელიდან, სადაც მზე მიგორავს სულისმლაფავი,
სისხლი სიცილით ჩაიქცევა –
უტყვ
მუხიანში! ო, მრისხანე ნალველი
ჯარის; ელვარე ზუჩი
ალისფერ შუბლს ზრიალით მოსწყდა.

მოაწევს რარიგ ცივი ღამე შემოდგომისა,
ვარსკვლავთა ნათლით შემმოსავი
მამაკაცთა დამსხვრეული ძვლების დამყურე
მშვიდი მონაზვნის.

შინ დაბრუნება

მე-2 რედაქცია

უბნელესი წლების სიგრილე,
ტკივილი და იმედი
იცავს გიგანტურ ლოდებს,
უკაცრიელ მთებს,
შემოდგომის ოქროვანი სუნთქვა,
ღრუბლები მიმწუხრისა –
ეს სისუფთავე!

ლურჯი თვალებით მიმოიძწერს
ბროლის ბავშვობა;
ბნელ ნამენარში
სიყვარული, იმედი კვალად,
რომ ცეცხლოვანი ქუთუთოების
ცვარი უწყვეტად დაეცემა
მიუძრავ ბალახს!

ო! იქ ბილიკი ოქროვანი,
ჩაქცევადი თოვლში
უფსკრულის!
ლურჯ სიგრილეს
შეისუნთქავს ღამის ხეობა,
რწმენა, იმედი!
მარტოსულო სასაფლაო, საღამი შენდა!

გვრინი

ძილს და სიკვდილს, გულქვა არწივებს,
ამ უმთავრესის გარშემო აქვთ ღამეული ბჭობა-გნიასი:
ადამიანის ოქროს ხატი
მარადისობის ყინულოვანი ტალღის ძალით
დასამარდება. შემზარავ რიფებს
მიემსხვრევა ცეცხლოვანი სხეული და
ზღვის თავს
ბნელი ხმის ჩივილი მიმოიქცევა.
ქარიშხლიანი სევდის დაო, მზერა მიაპყარ,
ვარსკვლავქვეშეთს
დაენტქმება მფრთხალი ნავი,
ღამის უტყვ სახეს.

გროდეკი

მე-2 რედაქცია

აჟღერდებიან სასიკვდილო იარაღის ძალით მიმწუხრზე
შემოდგომის ტყეები და ოქროს ველები
და ლურჯი ტბები, მზე რომელთა თავზე
მცხრალად გადაგორდება; დამე ჩაიკრავს
მომაკვდავ მებრძოლთ, ხაფ ღრიალს
მათი დამსხვრეული ბაგეებისა.

მაგრამ ძეწნათა ფესვებში წყნარად გროვდება
წითელ ღრუბელთა გუნდი, მასში გამწყვრალი ღმერთი სახლობს
დაღვრილი სისხლი, სიგრილე მთვარის;
კუპრისფერ ხრწნაში იძირება ყოველი ქუჩა.
დამეჟამის და ვარსკვლავების ოქროს ტოტნარქვეშ
მიმოირწევა დის აჩრდილი უტყვი ტყის წიაღ,
მისასალმებლად სისხლად დენილ თავებთან და გმირთა სულებთან;
და წყნარად აჟღერენ ლერწამში ბნელი ფლეიტები შემოდგომისა.
ო, სიამაყით აღსავსე გლოვა! მათი ბრინჯაოს საკურთხევლები!
სულის მხურვალე ცეცხლი კვებავს დღეს ძლიერ ტკივილს,
არშობილ ბადიშთ.

ღ ა ნ ა რ თ ი

აღსასრული

(*კარლ ბორომეუს ჰაინრიხს*)

მოთეთრო ტბორებს

ველურ ჩიტების ვეება გუნდმა გადაუფრინა.

შებინდებისას ყინულის ქარი გვიტევს ჩვენივე ვარსკვლავებიდან.

საფლავებს ჩვენსას

დამსხვრეულ შუბლით ეხება ღამე.

მუხებქვეშ ნელა მივირწევით ვერცხლისფერ ნავით.

გაბმით რეკავენ თეთრი ქალაქის ყრუ გალავნები.

ეკლიან თაღქვეშ

ო, ჩემო ძმაო, ბრმა ისრებივით წინ მივიწევთ შუალამისკენ.

თარგმანი ვაგა ჩხეიძისა

ელისს

დაბურულ ტყეში გალობა შაშვის - მაცნეა შენი გარდაცვალების,
ო, ყრმაო ელის,
ტუჩები შენი ცისფერი წყაროს სიგრილეს სვამენ.

დაეხსენ ახსნას ფრინველთა ფრენის,
უძველეს მითებს...
შენი შუბლიდან ჩუმად ჟონავს წითელი სისხლი.

მაინც მიდიხარ მსუბუქ ნაბიჯით
ძოწის მტევნებით სავსე ღამისკენ,
მკლავებგაშლილი, მშვენიერი, მუქ სილურჯეში.

ეკალი რეკავს
სავსე მთვარეთა სიახლოვეს შენი თვალების.
ო, რა ზანია, ელის, აღარ ხარ.

შენი სხეული სუბშულია,
და ვიღაც ბერი ნელა გეხება სანთლის თითებით.
შავი მღვიმეა ჩვენი ღუმილი,

მის წიაღიდან დროდადრო ჩნდება მშვიდი ცხოველი
და ზანტად ხუჭავს უმძიმეს თვალებს.
საფეთქლებს შენსას ეწვეთება კუბრივით ნამი,

ჩამქრალ ვარსკვლავთა ოქროსფერი უკანასკნელი.

თარგმანი გაგა ჩხეიძისა

რონდელი

გალვრილა ცურვილი ოქრო დღეების,
სალამოს ყავის და ლურჯი ფერები;
მწყემსთა სალამურის მოკვდა ბგერები,
სალამოს ლურჯი და ყავის ფერები,
გალვრილა ცურვილი ოქრო დღეების.

თარგმანი მაია ნათაძისა

ღამით

სიღურჯე ჩემი თვალების ჩაქრა ამ ღამით,
ჩემი გულის წითელი ოქრო, ო რა ჩუმად იწოდა შუქი,
შენი ღურჯი მოსასხამი შემოეხვია ფსკერისკენ მიმავალს,
შენმა წითელმა ბაგემ დაასვა ბეჭედი მეგობრის შეღამებას.

თარგმანი მარია ნათაძისა

ბიჭუნა ელისს

ელის, როცა შავ ტყეში შაშვი იძახის,
ეს არის შენი დასავალი,
შენი ტუჩები წყლის ლურჯი წყაროს სიგრილეს სვამენ.

აქციე ზურგი, როცა შუბლიდან ნელა გიწვეთავს სისხლი,
ხავსმოდებულ დროთა თქმულებებს
და მრუმე მინიშნებას ფრინველთა ფრენის.

შენ კი მიდიხარ რბილი ნაბიჯებით უკუნ ღამეში,
რომელიც გადმოკიდებულა ძოწისფერი მტევნებით დახუნძლული
და სილურჯეში უფრო ღამაზად ამოდრავებ მკლავებს.

ეკაობარდი ჟღერს,
სადაც შენი მთვარიანი თვალებია,
ო, რახანია მკვდარი ხარ, ელის.

შენი სხეული სუმბულია,
რომელშიც სანთლის თითებს შეაცურებს ბერი,
შავი გამოქვაბულია ჩვენი ღუმილი,

საიდანაც გამოვა ნაზი ცხოველი
და დახრის ნელა მძიმე ქუთუთოებს.
შენ საფეთქლებს შავი ცვარი ეპკურება,

უკანასკნელი ოქრო დაღლილი ვარსკვლავების.

თარგმანი მაია ნათაძისა

De Profundis

არის ხოდაბუნი, რომელშიც შავი წვიმა ვარდება,
არის ყავისფერი ხე, რომელიც მარტოდმარტო დგას,
არის სისინა ქარი, რომელიც ცარიელ ქოხებს შემოუბრუნს,
რა მწუხარედ იწურება დღე.

სოფლის გადაღმა
აგროვებს ობოლი გოგონა შემორჩენილ თავთავს,
თვალები მრგვალი აქვს და ოქროსფრად ძოვენ საღამოს ბინდში,
წიალი ციური საქმროს ლოდინშია.

დაბრუნებისას ნახეს მწყემსებმა ტკბილი სხეული,
რომელიც იხრწნებოდა ეკალბარდებში.

მე ვარ ჩრდილი პირქუშ სოფლებს განრიდებული,
ღვთის ღუმელი
შევსვი უსიერი ტევრების ჭიდან.

ჩემ შუბლს ცივი მეტალი ეხება,
ობობები იწევენ ჩემი გულისკენ,
არის შუქი, რომელიც ჩემ პირში ქრება.

ღამით აღმოვაჩინე თავი მდელოზე,
ვარსკვლავების უწმინდურობისა და მტვერისაგან გაშეშებული,

თხილნარში
ისევ ბროლის ანგელოზები წკრიალებდნენ.

თარგმანი მაია ნათაძისა

სიმშვიდე და მღუმარება

მწყემსებმა დამარხეს მზე შიშველ ტყეში,
მეთევზემ მქისე ბადით
ამოზიდა მთვარე მოთოშილ ტბიდან.

ლურჯ კრისტალში
სახლობს ფერმკრთალი კაცი, ლოყამიდებული თავის ვარსკვლავებზე
ან თავდაქინდრული ძოწეულ ძილში.

და მაინც მუდამ ათრთოლებს გულს
შავი ფრენა ფრინველების, ლურჯი ყვავილის წმინდა სინაზე;
სიჩუმე ფიქრობს გარდასულზე; ჩამქრალ ანგელოზთა წყება.

ისევ იღამებს შუბლი მთვარიან კლდე-ლოდებში,
სხივიანი ჭაბუკი
გამოჩნდება და, შემოდგომით და შავი ლაზობით შემოსილი.

თარგმანი მაია ნათაძისა

მწუხრის სამყაროს სიმღერა

ჰოი, ღამეული ფრთისცემა სულის:
ვიდოდით ოდეს ჩვენ, მწყემსები, უხსოვარ დროს შებინძურული ტყეების პირას,
გვლევდა ფენდაფენ ნადირი ჟღალი, მწვანე ყვავილი, ნაკადული ენაბორძიკა
უღრტვინველად, მშვიდად. ჰოი, მარადძველი ბგერა ჭრიჭინის,
სისხლის ყვავილობა სამსხვერპლე ქვაზე
და უეცარი ძახილი ეული ფრინველის განაბული ტბის ბალახისფერ
მღუმარებაში.

ჰოი, ჯვაროსნულო ლაშქრობებო და ხორცის გვემავ
ნაღვერდლიანო, ძოწეული ნაყოფის ცვენა
საღამოს ბაღში, სად დროთა სვლის წინ კდემით მოსილი მორჩილები
მიმოდიოდნენ,
აწ მეომრები ჭრილობებს და ვარსკვლავსიზმრებს ერკინებიან,
ო, ღამეული შხამის ფაფუკი ფუთა.

ჟამნო სიწყნარის და ქარვისფერი შემოდგომების,
როს ჩვენ, ბერები, უშფოთველნი ვწუნეხავდით მტევანს,
მზიან სერებით და ტყე-მინდვრით გარშემორტყმულნი;
მონადირეთა ყიჟინავ და სასახლეებო, ჰოი, მყუდრო დაისებო,
ოდეს თვის თავთან დარჩენილი ადამის შვილი მართალს ზრახავდა
და გულში ლოცვით ღვთის ცოცხალ სახეს ეძიებდა.

ო, დასავლის მწარე საათი,
როცა შავ წყალში ქვის სახეს ვხედავთ;

და მაინც სხივი ჩასდგომიათ ვერცხლის წამწამებში მათ, ვისაც უყვარს
ერთი მოდგმა. ამბრი მოიფრქვევა ვარდისფერი ამბორიდან
და მკვლრეთით აღმდგართა უტკბილესი ჰანგი იღვრება.

თარგმანი მაია ნათაძისა

დაბადება

მთები: სიჩუმე, სიშავე, თოვლი,
წითლად ეშვება ნადირობა მთიდან;
ო, ხავსიანი თვალები ირმის.

სიმშვიდე დედის. შავი ნაძვის ქვეშ
იხსნება დაძინებული ხელის თითები,
როცა გამოჩნდება ცივი დაშლილი მთვარე,

ადამიანის დაბადება. დამლამობით
ჩხრიალებს ლურჯი წყალი კლდეების ძირში;
ოხვრით დასცქერის დაცემული ანგელოზი თავის ანარეკლს.

იღვიძებს დახუთულ ოთახში ფერმიხდილი,
ორი მთვარე
აელვარებს კლდის დედაბრის თვალებს.

ტკივილი, მშობიარე ქალის დაკვივლება. შავი ფრთით
ეხება ბიჭის საფეთქელს ღამე,
თოვლი, რომელიც უხმოდ წყდება მეწამულ ღრუბელს.

თარგმანი მაია ნათაძისა

მზე

ყოველ ცისმარე დღეს დაადგება ყვითელი მზე ქოჩორა გორას,
ლამაზია ტყე, მუქი ნადირი,
ლამაზია ადამიანი; მწყემსი თუ მონადირე;

მოწითალოდ იელვებს მწვანე ტბაში ლივლივა თევზი,
ცამრგვალის ქვეშ
გაცურავს მეთევზე ცისფერი ნავით;

დინჯად მწიფს მტევანი, ივსება თავთავი.
წყნარად რომ გადაიხრება დღე,
მზადდება კეთილი და ბოროტი საქმე.

ღამდება,
ნელა სწევს მგზავრი ღამძიმებულ ქუთუთოებს,
შავბნელი უფსკრულიდან იჭრება მზე.

თარგმანი მაია ნათაძისა

სულის გაზაფხული

წამოყვირება ძილში; ქარი, თავაშვებული შავ შუკებში, შეგვეგება გაზაფხულის სილურჯე მყიფე რტოების იქით, ძოწისდარი ცვარ-ნამი ღამის და ვარსკვლავნი ჰქრებიან ცაზე. მდინარე მწვანედ შემოიბინდებს, ვერცხლი დაფერავს ძველ ხეივნებს და ქალაქის კოშკებს. ოჰ, ნაზი თრობა ნელმცურავ ნავში და მოგუდული სტვენა შაშვისა მტილებში სიყრმის. აი, ნათლება ვარდისფერი ახალფურცლობა.

საზეიმოდ მოსჩქეფენ წყალნი. ოჰ, ნესტიანი ჩრდილები მინდვრის; მიმავალი მხეცი. მწვანედ აფეთქებულ რტოების რიგი შენავლები შუბლებს ბროლქვისას; მოციმციმე ნავი რწეული. მზე ხმადაბლა ჟღერს ნაბენარში, კუშტი ჩრდილნი, მდინარის სიახლოვეს. სიწმინდე, ჰოი, სიწმინდე! არსად ჩანან სიკვდილის გზაწვრილები, რუხი, პირქუში ქვის მდუმარების, ღამეული კლდეების წყება. ან ის ლანდები დაუდგრომელი? მოელვარე უფსკრული მზისა. დაო, რა გპოვე ეულად გამლილ ტყის მდელოზე, იდგა შუადღე და ღრმა იყო მხეცის სიჩუმე; სითეთრე მუხის ქვეშ, ეკლნარის ჰყვაოდა ვერცხლი, დიადი კვლომა და მომღერალი ცეცხლი გულში.

უფრო მრუმედ გადაუვლიან წყლები ლალობას თევზებისას. ჟამი გლოვისა, მდუმარებით მზის შემოხედვა; სული უცხოა ამ მიწაზე. სულისდარად შემოიბინდებს ტოტებმილეწილ ტყეზე სილურჯე და რეკავს დიდხანს ბნელხმიანი ზარი სოფელში; მშვიდი გაცილება. დუმილი თეთრად გაფურჩქნის მურტს მიცვალებულის ქუთუთობებზე. ოდნავლა ისმის წყლების ხმაური საღამო ჟამის მიდრეკისას, მწვანედ მუქდება ნაპირზე შამბი, სიხარული ვარდისფერ ქარში; და მწუხრის ბორცვზე ხავერდოვანი სიმღერა ძმისა.

თარგმანი კონსტანტინე ზ. გამსახურდიასი

სალამო ლანსში

ხეტიალისას შენაბინდ ზაფხულზე
ზურგსუკან ძნები ყვითლად ქარგული.
თეთრად შეფეთქილ თალების ქვეშ,
მიმოფრენდა სადაც მერცხალი,
ცეცხლოვანი ვიგემეთ ღვინო.
სილამაზე კაეშნისა და ძოწის სიცილის.
მწუხრი, სიმწვანის ბნელსურნელნი
შეგვაჟრჟოლებს და შუბლს გაგვიგრილებს.
წყალვერცხლი ჰყვება ტყის საფეხურებს;
ღამე, სიცოცხლე თავდავიწყებით.
და მეგობარი: გზაწვრილნი სოფლის,
ფოთლით ფენილი.

თარგმანი კონსტანტინე ზ. გამსახურდიასი

გროდეკი

მომაკვდინებელ იარაღის აღავსებს ზათქი
მწუხრის ჟამს ტყეებს შემოდგომის, ოქროს დაბლობებს
და ლურჯ ტბებსაც, მათ თავზე პირქუშად
გადაგორდება მზე; დააწვება ღამე წყვდიადი
მომაკვდავ მებრძოლთ, გულსაკლავ მოთქმას
დარღვეული მათი პირების.

საძოვრების მიწაში კი გროვდება ნელა
მეწამულ ღრუბლად, სად მწყრომარე სუფევს ღვთაება,
დაღვრილი სისხლი, სიგრილე მთვარის.

ყველა შარავზა აქ შეერთვის ავბნელ ხრწნადობას.

ვარსკვლავების და ღამის ოქროვან რტოებქვეშ
ირწევა ჩრდილი - დაი სათნო მღუმარ კორომში,
და ესალმება გმირთა სულებს, სისხლიან თავებს;
რა ჩუმად ხმობენ ფლეიტები შემოდგომისა
ლერწმებში. ჰოი, გლოვა ამაყი უფრო!

თქვენ, ბრინჯაოს საკურთხეველებო,
მწველი ცეცხლი სულისა ჰკვებავს
დღესდღეობით ტკივილს მძლეეთამძლეს,
შვილიშვილებს, ჯერ არ-შობილებს.

თარგმანი კონსტანტინე ზ. გამსახურდიასი

უ ე ნ ი უ ვ ნ ე ბ ი

გეორგ თრაკლის თარგმანების წინამდებარე კრებული მომზადებულია პოეტის შემკვიდრების ცნობილი აკადემიური გამოცემის საფუძველზე: Georg Trakl. Dichtungen und Briefe. Historisch-kritische Ausgabe. Hrsg. von Walther Killy und Hans Szklener. Bd. I, Otto Müller Verlag, Salzburg, 1969.

ლექსები. 1913. ამ კრებულის ხელნაწერი თრაკლმა 1912 წლის დეკემბრის დასაწყისში გაუგზავნა თავის მეგობარს, ერჰარდ ბუშბეკს, რომელმაც 12 დეკემბერს ხელნაწერი სათაურით „მწუხრი და დაცემა“ („Dämmerung und Verfall“) გადაუგზავნა ალბერტ ლანგენის გამომცემლობას და, მიუხედავად გამომცემლობის ლექტორის, კარლ ბორომოის ჰაინრიხის მხარდაჭერისა და შუამავლობისა, 1913 წლის მარტში, გამგზავნს უარყოფითი დასკვნით დაუბრუნდა. მთელი ამ ხნის განმავლობაში კი თრაკლი ხვეწდა და აუმჯობესებდა თავის კრებულს, შექტინდა მასში ახალი ლექსები და უარს ამბობდა უკვე შეტანილ ზოგიერთ ლექსზე, მთელ წიგნს კი წარმოიდგენდა, როგორც ერთადერთ ლექსს. უარყოფითი დასკვნის მიღებისთანავე, თრაკლმა მეგობრისგან ხელნაწერი უკან გამოითხოვა, რათა კიდევ ერთხელ გადაემუშავებინა და გაეგზავნა კურტ ვოლფის გამომცემლობისთვის, რომელიც ავტორის შემოქმედებით დაინტერესდა. ასე რომ, 1913 წლის აპრილში ვოლფის გამომცემლობაში მოხვედრილი ლექსების კრებული არსებითად განსხვავდებოდა ლანგენის გამომცემლობაში გაგზავნილი ვარიანტისგან. პოეტმა უარი თქვა წიგნის ადრეულ დასახელებაზეც და კრებული, საბოლოოდ, 1913 წლის ივლისში გამოქვეყნდა სახელწოდებით „ლექსები“.

ენდიმიონი: ბერძნულ მითოლოგიაში, მშვენიერი ჭაბუკი, რომელიც ზევსმა ოლიმპოზე აიყვანა, მან კი ზევსის მეუღლე ჰერა შეურაცხყო. განრისხებულმა ზევსმა ენდიმიონს სამუდამო ძილი შეჰყარა. სხვა ვერსიით, სელენმა, ენდიმიონის სატროფომ, ზევსს სთხოვა, ენდიმიონი დაეძინებინა, რათა იგი მარადახალგაზრდა დარჩენილიყო.

კარლ მინიხი(1886-1964): თრაკლის თანაკლასელი და უნივერსიტეტელი მეგობარი.

ანგელა: ქალის სახელი, რომელიც იშვიათად გვხვდება თრაკლის ლირიკაში, მათ შორის ორ ვარიანტში ლექსისა „ანგელას“.

წმინდა თომა: ახალ აღთქმაში, იესოს მოწაფე, რომლის სახელიც ურწმუნობის სიმბოლოდ იქცა მას შემდეგ, რაც მოწაფეებთან სიკვდილის მერე გამოცხადებული ქრისტეს მკვდრეთით აღმდგომაში დასარწმუნებლად, მის ჭრილობებს ხელით შეეხო.

De profundis: ლათინური სიტყვაა და ნიშნავს “სიღრმიდან“, ასე იწყება ძველ აღქმაში ფსალმუნების წიგნის 130-ე ფსალმუნი.

კარლ კრაუსი (1874-1936): ავსტრიელი მწერალი და პუბლიცისტი, სატირიკოსი და საზოგადო მოღვაწე. მე-20 საუკუნის დასაწყისის ერთ-ერთი უცნობილესი კრიტიკული გონება. 1899 წლიდან გამოსცემდა ჟურნალს “ჩირადლანი“ (“Die Fackel“), სადაც 1911 წლიდან სიკვდილის ბოლომდე მხოლოდ საკუთარ შემოქმედებას ბეჭდავდა. თრაკომა იგი ათიანი წლების დასაწყისში გაიცნო და ეს ნაცნობობა მჭიდრო მეგობრობაში გადაიზარდა. კრაუსი დიდად აფასებდა თრაკლის პოეზიას და ყოველთვის მხარში ედგა ავტორს.

ნიმფა: ტყის ღვთაება ბერძნულ მითოლოგიაში. იგი, ასევე, აღნიშნავს მწერთა მრავალი სახეობის განვითარების სტადიას ჭუპრობიდან დაფრთიანებამდე.

აზრაელი: ძველ აღთქმაში, სიკვდილის ანგელოზი.

ელაი: „ღმერთო ჩემო“, ჯვარზე გაკრული იესოს ამოძახილი.

პელიანი: თრაკლის პოეზიაში ერთ-ერთი ყველაზე უფრო მრავალმნიშვნელოვანი სატ-პერსონაჟი, რომელიც ხშირად ფიგურირებს პოეტის გარდაცვალების შემდგომ აღმოჩენილ ლექსებში და ეტიმოლოგიურად უკავშირდება სინათლეს, ნათელს, ნათლიერს, მზეს, მაცხოვარს.

პანი: ბერძნულ მითოლოგიაში მწყემსებისა და ტყის ღმერთი, თხის ფეხებიანი და ბეწვით დაფარულტანიანი, დიონისეს თანმხლები ღვთაება.

სებასტიანე სიზმრად. 1915. ჯერ კიდევ 1913 წელს, პირველი კრებულის კურტ ვოლფის გამომცემლობასთან დადებულ ხელშეკრულებაში, თრაკლი ვალდებულებას იღებდა, რომ უახლოესი ხუთი წლის განმავლობაში დაწერილი ლექსები, უპირველესად, ამავე გამომცემლობისთვის უნდა შეეთავაზებინა გამოსაცემად. ერთი წელიც კი არ იყო გასული, რომ თრაკომა ვოლფის გამომცემლობას ახალი კრებული „სებასტიანე სიზმრად“ შესთავაზა. ეს ხდებოდა მარტში, ერთი

თვის მერე კი ავტორმა კრებულს წერილი დაადგინა, რომელშიც გამომცემელს დროულ პასუხს სთხოვდა, რათა ხელნაწერზე მუშაობა გაეგრძელებინა და ლექსებიც და წიგნის სტრუქტურაც კიდევ ერთხელ გადაემუშაებინა. განსაკუთრებით ეხება ეს სწორედ კრებულის სტრუქტურას. სამ ნაწილად დაყოფილი კრებული თრაკლმა ხუთ ნაწილად დაყო, მუდმივად შეჰქონდა შესწორებები ცალკეულ ქვეთავებში, გადააჯგუფებდა ლექსებს, ამ შესწორებებს აუწყებდა გამომცემლობას. მიუხედავად იმისა, რომ საშუალო ბოლომდე იყო მიყვანილი, წიგნის საბოლოო ვერსიაც – დადგენილი, თრაკლი კრებულის გამოცემას ვერ ეღირსა. წიგნი მხოლოდ თრაკლის გარდაცვალების მერე, 1915 წლის გაზაფხულზე გამოიცა.

ელისი: თრაკლის მიერ მითოლოგიზებული სახე უმანკო ყმაწვილისა, რომელიც თრაკლის რამდენიმე სხვა ლექსშიც გვხვდება.

პოპნბურგი: სასახლე ინსბრუკთან, რომელიც ეკუთვნოდა თრაკლის მეგობრისა და მფარველის ლუდვიგ ფონ ფიკერის ძმას და რომელსაც 1913-14 წლებში ზოგჯერ სტუმრობდა პოეტი.

სებასტიანე: ქრისტიანობისთვის წამებული რომაელი ოფიცერი, რომელმაც მე-3 თუ მე-4 საუკუნეში მიიღო ქრისტიანობა და ამის გამო რომაელებმა სასჯელის საშინელი ფორმა - ისრებით დაცხრილვა - მიუსაჯეს.

ადოლფ ლოოსი(1870-1933): ავსტრიელი არქიტექტორი და ავანგარდული არქიტექტურის თეორეტიკოსი, კარლ კრაუზის უახლოესი მეგობარი.

წმინდა პეტრეს სასაფლაო: დაკრძალვების ადგილი ზალცბურგის ერთ-ერთი კლდოვანი მთის ძირას.

ლანსი: ადგილი ინსბრუკთან.

ბერთამთა(Mönchsberg): გრძელი მთაგრეხილის ის ერთი ნაწილი, რომელსაც ზალცბურგი თითქმის მთლიანად გარს აკრავს.

კასპარ ჰაუზერი: დღემდე იდუმალებით მოცული, თუმცა კი რეალური პიროვნება, რომელიც, თექვსმეტი წლის ასაკში, 1828 წელს მოულოდნელად გამოჩნდა ნიურნბერგის ქუჩებში. როგორც გაირკვა, მას უცნობი დამნაშავეები ადამიანთა სამყაროსგან მოწყვეტით ზრდიდნენ ოთხი წლის ასაკიდან. მან არ იცოდა მეტყველება. მოქალაქეებმა შეიფარეს იგი, ასწავლეს მეტყველება, ანბანი. 1833 წელს კი კასპარს თავს დაესხა უცნობი ადამიანი და იგი სიცოცხლეს გამოასალ-

მა. ერთ-ერთი ვერსიით, კასპარ ჰაუზერი დიდგვაროვანთა ჩამომავალი იყო. თრაკლი თავის თავს იდუმალებით მოცულ ამ პიროვნებას უიგივებდა, რაკი ისიც უცხოვდ, მარტო და დაუცველად გრძნობდა თავს საზოგადოებაში.

ბესი ლოსი: ადოლოფ ლოსის და.

„ამას ენატრობ, გავხდე მხედარი“: კასპარ ჰაუზერზე დაწერილ იაკობ ვასერმანის რომანში, რომელიც თრაკლს წაკითხული ჰქონდა, თექვსმეტი წლის კასპარი, რომელმაც არ იცის ლაპარაკი, გამუდმებით იმეორებს მე-19 საუკუნის დედაენის სახელმძღვანელოებში გავრცელებულ სიტყვებს: „მე მინდა, მამაჩემის მსგავსად, მხედარი გავხდე“.

ანიფი: სასახლე ზალცბურგის შორიასლოს.

კარკ ბორომიის ჰანრიხი (1884-1938): ავსტრიელი მწერალი და ჟურნალ “ბრენერ“-ის თანამშრომელი.

მარიამი: ღვთისმშობელი. ამის დაზუსტება საჭიროა იმიტომ, რომ თრაკლის ზოგიერთ ტექსტში მარიამი არ აღნიშნავს მაინცდამაინც ღვთისმშობელს.

ორფეოსი: ბერძნულ მითოლოგიაში სახელგანთქმული მომღერალი, რომელიც ამაოდ ცდილობდა მიცვალებულთა სამეფოდან თავისი შეყვარებულის, ევრიდიკეს გამოხსნას.

ტრიტონი: ბერძნულ მითოლოგიაში ზღვის ღმერთი, ნახევრად ადამიანი და ნახევრად თევზი. მითის სხვა ვერსიით, იგი იყო ლიბიაში მღებარე ტრიტონის ტბის ღმერთი; ამ ტბის გავლა მოუხდათ არგონავტებს, რომელთა შორის ორფეოსიც იყო.

განსაწმენდელი: კათოლიკური თეოლოგიის მიხედვით, ადგილი საიქიოში, სადაც მკვიდრდებიან ქრისტეს დაბადებამდე მცხოვრები ადამიანები და მოუწათლაგად გარდაცვლილი ბავშვები.

ლუდვიგ ფონ ფიკერი (1880-1967): ავსტრიელი პუბლიცისტი და ჟურნალ “ბრენერის“ გამომცემელი. ამ ჟურნალში 1912 წლიდან იბეჭდებოდა თრაკლის ლექსები.

ელზე ლასკერ-შულერი (1869-1945): გერმანელი მწერალი ქალი, გერმანული ექსპრესიონიზმის ცნობილი წარმომადგენელი.

„ბრანერ“-ში გამოქვეყნებული ლექსები (1914/15)

ჰელბრუნი: ბაროკოს ხანის სასახლე ზალცბურგის შორიახლოს, რომლის ბაღ-იც განთქმული იყო თავისი მშვენიერი ტბებით და მოცეკვავე შადრევნებით.

გროდეკი: ადგილი გალიციაში, დღევანდელ აღმოსავლეთ პოლონეთში; ამ ადგილას პირველი მსოფლიო ომის დასაწყისში, 1914 წლის ოქტომბერში, გაიმართა სასტიკი ბრძოლა ავსტრიელთა და რუსთა ჯარებს შორის; თრაკლი ამ ბრძოლაში მონაწილეობდა, როგორც სანიტარი.

შ ი ნ ა ა რ ს ი

Rondel თარგმნა ამირან სვიმონიშვილმა
შეზინდებისას თარგმნა ამირან სვიმონიშვილმა
ბოროტის სიზმარი თარგმნა ამირან სვიმონიშვილმა
შემოდგომაზე თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ჩემი გული საღამოობით თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
გლეხები თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
სიცოცხლის სული თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ტყისპირი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ.
სამახსოვრო ჩანაწერების ძველ წიგნში თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
გარდასახვა თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
კაცობრიობა თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
De profundis თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ფსალმუნი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
დას თარგმნა მაია ნათაძემ
სიკვდილის სიანლოვე თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ამინ თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ნგრევა თარგმნეს ნინო ყარალაშვილმა და გაგა ნახუცრიშვილმა
ადამიანთა საბრალოობა თარგმნეს ნინო ყარალაშვილმა და გაგა ნახუცრიშვილმა.
მწუხრის სიმღერა თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ღამის სიმღერა თარგმნა დათო ბარბაქაძემ.
ჰელიანი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ბავშვობა თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ჟამნი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
გზად თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
სანახი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ყრმა ელისისადმი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ელისი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
პოჰენბურგი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
სებასტიანე სიზმრად თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ჭაობთან თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
გაზაფხულზე თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
საღამო ლანსში თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ბერთამთაზე თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
კასპარ ჰაუზერიის სიმღერა თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ღამით თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ბაღში თარგმნეს ნინო ყარალაშვილმა და გაგა ნახუცრიშვილმა
ზამთრის საღამო თარგმნა ამირან სვიმონიშვილმა
სიმშვიდე და მღუმარება თარგმნა დათო ბარბაქაძემ

ანიფი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
დაბადება თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
აღსასრული თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
სიყრმის ფაშს გარდაცვლილისადმი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
მწუნარი სულისა თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ჩამავალი მხარის სიმღერა თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ფერისცვალება თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
თბილი მშრალი ქარი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
მგ ზავრი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
კარლ კრაუსი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
დადუმებულთადმი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ვნება თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
სიკვდილის შვიდი საგალობელი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ზამთრის ღამე თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
განსაწმენდელი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
მზე თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
დატყვევებული შაშვის გალობა თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ზაფხული თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
წელიწადი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
დაისის მხარე თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
სულის გაზაფხული თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ბნელში თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
მიცვალებულის გალობა თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ჰელბრუნში თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
გული თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ძილი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ავდარი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
საღამო თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ღამე თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
ნაღველი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
შინ დაბრუნება თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
გვრინი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ
გროდეკი თარგმნა დათო ბარბაქაძემ

ღანართი

შენიშვნები